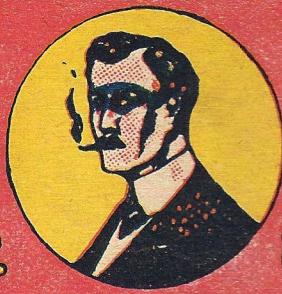

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 616

Een Avontuurlijke Nacht

15 Cent

Starrenburg

CIGARETTES ÉGYPTIENNES

1re Sorte fabriquée de DUBEC SCHWARTZ
2e DUBEC ULTRA
3e DUBEC AROMATISÉ
4e DUBEC

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889, 1895, 1900, 1903, 1905, 1906, 1908, 1910, 1912, 1914, 1916, 1918, 1920, 1922, 1924, 1926, 1928, 1930, 1932, 1934, 1936, 1938, 1940, 1942, 1944, 1946, 1948, 1950, 1952, 1954, 1956, 1958, 1960, 1962, 1964, 1966, 1968, 1970, 1972, 1974, 1976, 1978, 1980, 1982, 1984, 1986, 1988, 1990, 1992, 1994, 1996, 1998, 2000, 2002, 2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014, 2016, 2018, 2020, 2022, 2024, 2026, 2028, 2030, 2032, 2034, 2036, 2038, 2040, 2042, 2044, 2046, 2048, 2050, 2052, 2054, 2056, 2058, 2060, 2062, 2064, 2066, 2068, 2070, 2072, 2074, 2076, 2078, 2080, 2082, 2084, 2086, 2088, 2090, 2092, 2094, 2096, 2098, 2100

NIEUWE SERIE.

EEN AVONTUURLIJKE NACHT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Charly Brand gaat op vakantie.

„Ja, ja, jij gaat maar heerlijk een paar weken met vacantie en laat mij hier alleen achter. Jij genieten en ik werken!”

„Maar Edward, hoe kan je dat nu zeggen? Laat de boel de boel en kom met me mee! Wie zal het je beletten en bovendien, met twee hebben we meer plezier dan alleen, terwijl ik ook veel geruster zou zijn.”

Bovenstaand gesprek wordt gevoerd door twee heeren, die in hunne huisjasjes voor het haardvuur zitten te rooken.

Het zijn de aan onze trouwe lezers niet onbekende vrienden Lord William Aberdeen en Charly Brand, welke laatste tevens de rol van secretaris op zich heeft genomen van zijn vriend.

De reeds genoemde, trouwe lezers weten ook, dat deze functie geen sinecure is, maar dat Brand werkelijk vaak zijn handen vol heeft om de particuliere correspondentie van zijn vriend bij te houden en tevens dien arbeid te verrichten, welke bij het leven, dat zijn vriend leidt, hoort.

Want het leven, dat Lord William Aberdeen leidt is wel een zeer bijzonder.

Voor hen, die misschien niet geregeld deze

Raffles 616

verhalen lezen, zij vermeld, dat Lord William Aberdeen slechts een schuilnaam is, of beter gezegd een der vele schuilnamen voor den gentleman-inbreker, den meester-dief, of, zooals de politie hem wegens zijn onvindbaarheid noemt, den Grooten Onbekende, Lord William Aberdeen en Lord Edward Lister zijn één.

Toen Raffles eenige jaren geleden zijn veel bewogen leven begon, nam hij dezen naam aan, om zich hier achter te verbergen wanneer hij het gewone leven van een Londensch gentleman wilde leiden.

En sedert dien tijd heeft de naam Raffles ofwel Lord Lister een steeds grootere beruchtheid verworven, terwijl in omgekeerde evenredigheid de naam Lord William Aberdeen in aanzien won.

Wat John Raffles als Lord Lister van sommige rijkaards afnam, gaf hij als Lord Aberdeen weer weg aan de armen en, beefden velen op het hooren van den eersten naam, de tweede werd steeds met eerbied uitgesproken en door velen gezegend.

Niemand zou het in zijn hoofd gehaald hebben Lord Aberdeen van minder eerbare da-

den te verdenken en hij die ooit de veronderstelling zou hebben geuit, dat de meester-dief en Lord Aberdeen één en dezelfde persoonlijkheid waren, zou men als een gevaarlijk krankzinnige in een of ander zenuwlijdersgesticht hebben opgesloten.

Niemand wist dan ook, dat Lord Aberdeen een dubbelleven leidde.

Niemand?

Toch wel iemand, of liever gezegd, twee personen wisten daar van en deze twee waren in de eerste plaats zijn vriend en secretaris Charly Brand, zijn trouwe factotum, die hem op bijna al zijn tochten vergezelde en ten tweede zijn chauffeur, de goede brave Henderson, die met zijn stalen spieren en zijn gouden hart, dat warm voor zijn meester klopte, een zeer gewaardeerde hulp was voor den gentleman-inbreker.

Maar ook wanneer deze laatste zich in de gedaante van den deftigen Lord Aberdeen vertoonde, bewees Henderson hem groote diensten door voor hem de auto's te besturen, die ten tijd en ontijd in de garage, welke achter in den tuin gelegen was, gereed stonden.

Op het oogenblik, waarop dit verhaal een aanvang neemt, bevinden de twee vrienden Raffles en Brand zich in de groote werkkamer van het huis, dat Raffles eenige jaren geleden aan Parklane heeft laten bouwen en waar hij zich zeer op zijn gemak gevoelt.

Hetgeen geen wonder was.

Zelden heeft men fraaier huis gezien.

Niet, dat het zoo buitengewoon groot is, maar het is in alle onderdeelen zoo wel verzorgd, zoo gemakkelijk en practisch ingericht en zoo van alle laatste verbeteringen in de techniek en van alle uitvindingen voorzien, dat de gentleman-inbreker zich waarlijk geen beter en waardiger home kan denken.

De groote werkkamer, waarin zij zich bevinden is daar onder andere een staaltje van.

Er wordt in deze kamer gewerkt, niet alleen in naam, maar ook inderdaad.

Er staan onder andere twee groote bureaux-ministres, die tegen elkaar geschoven en dicht bij het venster staan, zoodat er zooveel mogelijk daglicht op het schrijfblad valt.

Verder bevinden zich in dit vertrek een groot aantal boekenkasten, of beter gezegd, een aantal lange planken, waarin in rijen geschaard, boeken en mappen staan, welke blijkbaar goed worden onderhouden, te oordeelen naar de netheid en regelmaat waarmee zij geschikt zijn. Vóór de boeken en mappen is een koperen roede aangebracht waarlangs een

donker groen gordijn heen en weer kan schuiven, om de papperassen aan het oog te onttrekken.

De wanden, welke tusschen deze kasten vrijgebleven zijn, zijn met eikenhout beschooten. Op den vloer ligt een dik groen tapijt, dat den voetstap dempt en van het plafond hangt een koperen luchter af, waarin kleine waskaarsen kunnen brandden.

Maar het merkwaardigste hoekje van de kamer is wel de haard, die onder een groote, ouderwetsche steenen schouw is aangebracht.

Niet dat de kamer dezen haard noodig heeft, want het vertrek is evenals alle andere kamers in het huis, voorzien van centrale verwarming, maar de eigenaar heeft den haard er laten inmetelen om de gezelligheid, waarvan hij, wanneer hij thuis is, een groot liefhebber is.

Deze enorme haard, waarin zoowel kolen als hout kan worden gestookt, heeft onderaan een gemetselden steenen plaat waarvoor een koper haardijzer is aangebracht en vlak achter dit haardijzer staan twee enorm groote leunstoelen, zogenaamde grootvaders, waarin het gemakkelijk zitten is en waarin hij, die zich daarin nederzet, bijna voor het oog van de overige wereld verborgen blijft.

Midden tusschen deze twee groote stoelen in staat een klein Moorsch rooktafeltje, waarop allerlei rookgerei gereed staat, terwijl achter elken stoel een koperen lamp is aangebracht, zoodat degene, die voor den haard zit, het volle licht van achter op zijn lectuur geworpen krijgt.

Deze hoek is inderdaad een der gezelligste van het geheele huis, en wanneer de beide vrienden thuis zijn en niet werken, maar lezen, dan kan men hen dan ook hier vinden.

Dit is ook thans het geval.

Maar toch lezen zij nu niet. Zij voeren een gesprek, waarvan de eerste zinnen den aanvang van dit verhaal vormen.

Zoals gezegd, zitten beiden voor den haard in hunne luie stoelen, maar het gelaat van Brand is niet vroolijk, maar vertoont een mistroostigen trek, evenals van een kind, dat zijn zin niet krijgt.

„Maar ik begrijp niet, waarom je ongerust zoudt zijn, Charly,” zegt Raffles nu in antwoord op het laatste gezegde van zijn vriend, die zijn pijp uitklopt, en deze met een ontevreden gezicht in zijn zak steekt.

„Begrijp je dat niet? Begrijp je dat nu werkelijk niet, Edward?” zegt Brand terwijl hij opstaat en door het vertrek heen en weer gaat

loopen. „Het is anders nog al natuurlijk, zou ik zeggen. Het is nog geen één keer voorgekomen of wanneer ik van huis was, al was het maar voor één nacht, dan wist jij door de een of andere streek uit te halen, je in moeilijkheden te brengen.”

„En is dat dan zoo erg, Charly,” zegt Raffles, lachend, terwijl hij een sigaret uit een standaard neemt en een lucifer aanstrijkt. „Is dat dan zoo erg! Hier zit ik voor je, alle avonturen en gevaren ten spijt. Nog nooit heeft één politie-agent de hand op mij kunnen leggen.”

„Volkomen juist,” herneemt Brand, die zijn wandeling door de kamer voortzet, „volkomen juist, maar zeg er nu ook eens bij hoeveel keeren dit bijna wél het geval is geweest.”

„O,” zegt Raffles lachend, „bijna! Nu ja, maar bijna is nog niet half, weet je dat wel Charly? Kom, ik zou de zaak maar niet zoo somber inzien en alleen maar denken aan de vooruitzichten van je reis naar Zwitserland. Daar is de eerste sneeuw gevallen, daar worden rodel- en bobsleebanen in gereedheid gebracht, daar lokt je het ijs-hockey, de wedstrijden, de danszalen en last not least de allerliefste schoonen van het heele aardrijk, dat daar in het paradijs van den winter genoegens vindt, die men hier in het vochtige Londen tevergeefs zal zoeken.”

„Alles goed en wel Edward,” herneemt Brand, „ik weet dan ook wel zeker, dat ik mij daar amuseeren zal, maar vergeet niet, dat ik toch steeds aan je zal moeten denken en de gedachte, dat jij mogelijk in gevaar verkeert, zal een groot deel van dat genoegen bederven. Als je me ten minste maar zoudt willen beloven voorzichtig te zijn, of nog beter al dien tijd kalm thuis te blijven en geen nieuwe avonturen te zoeken.”

„Nu, dat eerste wil ik je wel beloven, Charly,” lacht Raffles opgewekt, „maar dat laatste is een beetje te veel gevegd. Je weet mijn avonturen zijn voor mij het zout des levens; neem mij die af en het leven heeft voor mij geen waarde meer, terwijl bovendien ik het als een plicht beschouw, waaraan ik mij niet mag onttrekken. Je weet wel, hoe rijk ik ook ben, zou er aan die rijkdom gauw een einde gemaakt zijn, wanneer deze niet steeds werd aangevuld. En als de armen mij om steun vragen, mag en kan ik ze dat niet weigeren. Neen, voor hen bega ik alle deze dom en dwaas lijkende streken, voor hen en... om ter wille van de sport”...

„Ja, en om de politie eens lekker te pakken te nemen, beken het maar eerlijk,” zegt Brand,

terwijl hij naar de theetafel gaat en zich nog een kop thee inschenkt.

„Mij ook, Charly, wil je?” vraagt Raffles zijn kop bijschuiwend, „ik heb dorst. Maar wat je daar zegt, dat is niet geheel bezijden de waarheid. Mijn armen, de sport en de politie, ziedaar drie dingen, die voor mij alles in alles zijn; dank je, niet te veel suiker Charly, zoo is het goed.”

Brand reikt zijn vriend een kop thee over en vervolgt:

„Ja, dat weet ik Edward, ik zal er daarom dan ook maar niet langer op aandringen en me er mede tevreden stellen, als je beloven wilt, althans in den tijd, dat ik weg ben, voorzichtig te zijn en niet al te veel op de snuggerheid van de politie te vertrouwen. Vergeet niet, dat zij al zoo dikwijls door je bij den neus genomen zijn, dat ze toch wel ééns wijzer zullen worden.”

„Neen, Charly,” zegt Raffles vroolijk het hoofd schuddend, terwijl hij zijn ledige kop op de theetafel zet, „neen Charly, dat geloof ik niet, met den besten wil van de wereld kan ik dat niet gelooven. Zoowel onze hooggeachte vriend Phileas Baxter, als zijn alter ego Marholm, bijgenaamd de vloot, worden nooit wijzer. Ik denk, dat ik verplicht zal zijn tot het einde mijner dagen ze de eene geweldige kool na de andere te stoven. En telkens zullen ze er met smaak in happen.”

„Nu, wat eerstgenoemde betreft, onze vriend Baxter, dat wil ik nog wel aannemen, maar Marholm moet je niet te gering achten. Die man is slimmer dan je denkt en als hij tot dusverre steeds gefaald heeft iets uit te richten, dat gevaarlijk voor je zou kunnen worden, dan moet dit in hoofdzaak worden toegeschreven aan Baxter, die zijn eigen wil uitgevoerd wil zien en hem belet op eigen initiatief te handelen.”

Raffles lacht eens, steekt een nieuwe sigaret op en schudt energiek met het hoofd.

„Het kan zijn, Charly,” zegt hij, „dat je gelijk hebt, maar toch geloof ik niet dat hij ooit iets tegen mij zal uitrichten, maar wat hoor ik daar?... zou dat Henderson al zijn? Dan wordt het tijd, dat je voortmaakt.”

Terwijl Raffles deze laatste woorden uitspreekt, hoort men van uit de verte het langgerekte getoeter van een automobielhoorn. Het is alsof het voertuig in kwestie den hoek van een straat inzwenkt, want eensklaps wordt het geroffel van den motor veel duidelijker en wint gaandeweg in kracht.

Dan houdt het plotseling op, waarna drie-

maal achtereen een kort getoeter van den hoorn weerklinkt.

„Ja, hij is het,” zegt Raffles opspringend met een veerkracht, alsof hij het is die voor eenige weken op reis gaat, om zich in het dikbesneeuwde Zwitserland te gaan vermaken op schaats, op slee, of ski, „ja, hij is het, maak gauw voort, Charly je hebt nu niet veel tijd meer, want je weet, Henderson is altijd stipt op tijd en je hebt besproken plaatsen, zoowel in den Kanaaltrein als in dien van het vasteland. Vooruit, voortgemaakt.”

Brand is inderdaad ook opgesprongen en begeeft zich naar een hoek van de kamer, waar een groote reiskoffer gereed staat.

Juist als hij die opgepakt heeft, wordt er aan de deur geklopt en op het „binnen” van Raffles komt de oude, grijze kamerdienaar Gaston binnen, die eveneens geen onbekende voor onze trouwe lezers is.

„Mylord, James vraagt of hij soms van dienst kan zijn met even den koffer op de auto te zetten?” zegt Gaston en kijkt meteen naar Charly Brand, die met groote moeite den koffer even heeft opgetild.

„Nu van dien aangeboden dienst zou ik maar gauw gebruik maken, Charly,” zegt Raffles lachend, „want al ben je een flinke, sterke jongen, veel succes zul je met dat zware bakbeest niet hebben.”

Onderwijl geeft hij Gaston een teeken en deze gaat de deur uit, om aan Henderson de bevestigende boodschap over te brengen.

Maar er gaat nog eenige tijd mede heen aler Henderson in de kamer is en onderwijl tracht Brand, die zich het gezegde van Raffles niet laat aanleunen, den koffer weg te dragen.

Maar dit zit hem, zooals de volksmond zegt, niet glad. Telkens als hij een paar schreden gedaan heeft, moet hij den zwaren koffer neerzetten en als Henderson de kamer binnenkomt is de koffer er nog geen meter van zijn plaats gekomen.

„Zie je wel, Charly,” lacht Raffles hem uit. „Je bent wel sterk, maar je moet voor zoo'n werkje nog maar eerst een paar weken paardenbiefstuk eten.”

Intusschen is Henderson de kamer binnengekomen en heeft de vergeefsche pogingen van Brand gezien.

Henderson is een zware, groote kerel, met een flink, doch tamelijk klein gelaat dat volstrekt niet laat vermoeden tot welke buitengewone krachtsprestaties hij wel in staat is. Hij draagt zijn eenvoudige donkerblauwe uni-

form met vernikkelde knopen keurig en men zou waarlijk niet vermoeden dat onder die stemmige lakensche jas de figuur van een tweede Maciste school.

„Moet dat koffertje mee, meneer?” vraagt hij doodleuk, terwijl hij met zijn rechterhand een militair saluut maakt en met zijn linker naar den zwaren koffer wijst, dien Brand vergeefs poogt weg te dragen.

Zonder op een toestemmend antwoord te wachten, gaat Henderson naar den koffer toe, pakt hem bij de handvatten en slingert het voorwerp met zóóveel gemak en zóó vlug op zijn breeden schouder, dat Brand, die geen tijd heeft gehad zijn hand los te laten bijna medegeslingerd wordt.

Voor men tot drie kan tellen is Henderson de kamer uit en de trappen af en als de vrienden beneden komen, in pelsen gehuld en met hunne reispetten op het hoofd, dan ligt de koffer reeds lang boven op de imperiale en zit Henderson alsof hij nooit van zijn plaats achter het stuurrad is vandaan geweest, rustig op de komst zijner meesters te wachten.

Raffles en Brand stappen in, Henderson schakelt onmiddellijk de tweede versnelling in en vóórt gaat 't door de droge straten van Londen, zoo snel als de verlaten buitenwijken dit slechts toelaten.

Maar gaandeweg worden de straten drukker, het verkeer neemt toe en weldra bevindt de auto zich in een zoogenaamd blok, waardoor slechts langzaam opgeschoten kan worden.

Maar Henderson is een handig chauffeur en spoedig weet hij zich los te maken uit het schijnbaar onontwarbare kluwen, hij slaat een paar zijstraten in, waar het minder druk is en weldra houdt de auto stil voor het groote gebouw van het Victoria-station, waar de trein, die rechtstreeks doorrijdt naar Dover, al onder de overkapping gereed staat.

Brand, die zich reeds van een reisbiljet heeft voorzien, zoekt met behulp van Henderson zijn coupé en zitplaats op, waarna Henderson zorgt voor de bagage.

In dien tijd blijven de beide vrienden nog wat op het perron heen en weer loopen, maar eindelijk wordt het sein tot vertrek gegeven.

Brand die reeds is ingestapt, buigt zich nog even uit het portierraampje naar voren, om zijn vriend de hand te drukken en hem als afscheidsgroet toe te roepen:

„En je denkt er om Edward, wat je me beloofd hebt, niet waar? Je zult voorzichtig zijn!”

„Natuurlijk, Charly," roept Edward terug en wuift zijn vriend vroolijk toe, „amuseer je maar goed en denk af en toe eens aan mij!"

De trein neemt toe in snelheid en is weldra onder de overkapping uit.

Raffles begeeft zich naar den uitgang, stapt in zijn gereedstaande auto en laat zich door Henderson naar huis brengen.

Onderweg geraakt hij in gepeins en zegt in zich zelf:

„Wat een dwaze jongen toch, die Charly, natuurlijk zal ik voorzichtig zijn. Dat ben ik toch immers altijd. Het zou dwaasheid zijn niet voorzichtig te zijn."

Weldra gaan zijn rusteloze gedachten een anderen kant uit. Hij tuurt door de portier-raampjes en maakt bij zich zelf de opmerking, dat het prachtig weer is en dat de maan aan een wolkeloozen hemel staat.

„Wat een mooi effect geeft dat In Londen," mompelt hij bij zich zelf. „Dat is iets dat wij Londenaars niet alle dagen te genieten krijgen, het is werkelijk eigenaardig dat gespeel van licht en schaduw. Sommige hoeken staan in het maanlicht alsof het klaarlichte dag is, terwijl andere plaatsen daarentegen in een ondoordringbaar duister gehuld zijn."

Terwijl hij aldus in zich zelf mompelt krijgt zijn gelaat eensklaps een andere uitdrukking. Het is alsof hem plotseling iets is ingevallen en hij haalt zijn portefeuille te voorschijn. Hij neemt daaruit een velletje papier en trekt daar met zijn potlood eenige lijnen op. Hij draait dit een paar keer in het rond en mompelt dan:

„Ja het kan niet anders, de maan staat nu in het zuiden. Straks neigt ze wat naar het westen, de straat die nu in de schaduw ligt, zal dan gedeeltelijk door de maan worden beschenen. Het komt precies uit. Me dunkt het was wel eens aardig daarvan te profiteeren."

Als hij dit gezegd heeft, vervalt hij opnieuw in gepeins en vergeet zelfs zijn portefeuille in zijn zak te steken.

Aldus blijft hij een poosje naar buiten kijken. Hij ziet de straten minder druk en ten slotte ledig worden. Hij ziet hoe zij eindelijk geheel verlaten zijn en merkt — of misschien merkt hij het ook niet, — dat de auto voortdurend met sneller gang gaat rijden. Zij snoren langs lange straten, waar de huizenrijen, welke in de schaduw liggen, als sombere spelonken afstooten, terwijl de huizen aan den anderen kant veel vriendelijker uitzicht hebben in den gloed van de volle maan, die prachtig aan den wolkenloozen hemel staat.

Hyde Park en Kensington Gardens lijken in

de verte tooverpaleizen, waar de natuur met licht en schaduw een tooverspel drijft. Maar Raffles ziet het niet. Hij ziet niets, staart uit het portier en wordt met een schok tot de werkelijkheid teruggebracht, als de auto plotseling stilhoudt voor de deur zijner woning.

Raffles bemerkt de portefeuille en het blaadje papier in zijn hand, steekt beide in zijn zak en glimlacht eens.

Hij springt van zijn zitplaats en heeft het portier open, alvorens Henderson dit voor hem kan doen.

Maar als hij naar zijn woning toegaat, knikt hij zijn chauffeur eens vriendelijk toe en zegt:

„James, kom je straks even bij mij praten, ik heb een werkje te doen, waarbij je mij even de behulpzame hand moet bieden en ook zal ik vannacht nog even de auto noodig hebben, maar dat zal pas over een of twee uurtjes zijn."

„Uitstekend, mylord," zegt Henderson, terwijl hij een kleine, stijve buiging maakt met de hand aan de klep van zijn pet, „uitstekend mylord. Ik zal even den wagen wegbrengen en ben over tien minuten bij u."

„Uitstekend James," zegt Raffles, gaat het hek van zijn voortuintje door en wandelt naar de huisdeur toe, welke hij met zijn sleutel opent.

Toch schijnt hij nog een weinig pensief te zijn.

Zijn bewegingen hebben niet dat veerkrachtige van anders, maar het is alsof zijn geest vervuld is van iets, dat hij poogt uit te werken.

In de hall gekomen, ontdoet hij zich van pet en pels en alsof hij daarmede de ban van betoovering, waarin zijn geest was gevangen, van zich heeft afgeworpen, zoo veranderen nu zijn gebaren en manieren. Hij is weer de oude, energieke Raffles, zooals de misdadigers hem kennen en vreezen en terwijl hij bij twee, drie treden tegelijk de trap opwipt, zonder geduld genoeg te hebben om de lift te laten komen, waarmede hij, zonder zich te vermoeien, de tweede verdieping, waar zijn werkkamer gelegen is, kan bereiken, neuriet hij een populair operette-deuntje.

Zijn oogen fonkelen, zijn gebaren zijn energiek en doelbewust en terwijl hij den knop van zijn kamerdeur omdraait, mompelt hij met een glimlach om de fijn besneden lippen:

„Charly kan in St. Moritz gerust zijn: Ik zal inderdaad voorzichtig zijn."

En alsof hij daarmede iets bizonders grappigs heeft gezegd, wrijft hij zich vergenoegd in de handen, steekt een sigaret op en valt,

smakelijk in zich zelf lachend, in een der luie stoelen bij den haard neer.

Zoo zit hij nog, als na een minuut of negen op de deur geklopt wordt en na het „binnen” van Raffles Henderson verschijnt.

Raffles wenkt hem naderbij te treden, wijst op een stoel, haalt een groote sigaar uit een kistje te voorschijn en zegt, terwijl hij zijn chauffeur laat opsteken:

„James, ik zal je eens wat vertellen. Mijnheer Brand is voor veertien dagen naar Zwitserland om een beetje op zijn verhaal te komen. De arme jongen heeft het den laatsten tijd zeer druk gehad en heeft heusch wel een paar weekjes vacantie noodig.

„Hij wilde mij mede hebben, maar ik heb hier een karweitje op te knappen, zoodat ik niet mee kon en nu moet jij me eens in de plaats van mijnheer Brand helpen.”

„Heel graag mylord,” zegt Henderson, een vervaarlijke rookwolk uitblazend, welke hem gedeeltelijk onzichtbaar maakt, „heel graag mylord, zegt u maar wat ik doen moet. Moet er soms iemand afgedroogd worden?”

Raffles lacht eens en zegt:

„Neen James, ten minste voorloopig nog niet, maar daar ik mijnheer Brand heb beloofd, voorzichtig te zijn, zoodat hij zich over mij niet ongerust behoeft te maken, moeten wij eens een aardig plannetje in elkaar zetten en nu heb ik het volgende bedacht. Luister eens.”

En terwijl Raffles zich vooroverbuigt, om zijn chauffeur in fluisterton een gewichtige mededeeling te doen, buigt Henderson zich voorover om geen woord te verliezen en luistert zóó ingespannen, dat hij zelfs vergeet nu en dan een trek aan zijn sigaar te doen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Er wordt aan de voorzichtigheid gewerkt.

„En kom nu met me mee, James, dan gaan we aan den gang. Je weet, praten en niets doen, is mijn systeem niet; we hebben nu lang genoeg gekleest en gaan nu de handen een weinig uit den mouw steken.”

„Tot uw dienst, mylord, niets liever dan dat, ofschoon ik, wat u kletsen noemt volstrekt niet ongezellig vindt, vooral als u het doet.”

Onder het uitspreken van deze woorden hebben meester en dienaar zich uit de stoelen in de werkkamer van Raffles verheven en gaan zij, nadat Raffles het licht heeft uitgedraaid, de kamer uit, de gang door, de trap af en zoo naar het sousterrain.

Daar hangt aan een kapstok tegen den muur een aantal jassen, hoeden en petten waarvan Raffles er eenige uitzoekt en oppast; vervolgens slaat hij een das om en zegt zijn chauffeur hetzelfde te doen.

„Ik zou ook maar een das om doen en een pet opzetten, James,” zegt Raffles, „want het is buiten koud en je bent verkouden vóór je het weet.”

„Als u er op staat, mylord,” antwoordt Henderson, „met genoegen, maar ik kan er anders best tegen. Van m'n leven nog niet verkouden geweest.”

„Gelukkigige kerel,” lacht Raffles, „ik kan ook zeggen, dat ik een ijzersterk gestel heb, maar nu en dan heb ik het toch, zooals een Londenaar betaamt, te pakken.”

Aldus pratend, gaan beiden nog een lange, betegelde gang door, komen voorbij de keuken, die reeds geheel opgeruimd en nu verlaten ligt en ten slotte aan een glazen deur, welke met een luik is afgesloten.

Raffles doet er den grendel af, opent de deur en beiden gaan nu den tuin in.

Zacht knerpen hun voeten over het kiezel, als zij beiden het pad volgen, dat naar het achtergedeelte van den tuin leidt.

De tuin is groot, tenminste voor een stadstuin. Hij strekt zich over de geheele breedte van het huis uit met nog een paar meter daar buiten en is daar met een hek gescheiden van

een anderen tuin, welke om het naaste huis ligt. Voor het hek groeien populieren, welke in den zomer een zóó dichten bladerenwand vormen, dat de burenen niet in elkaars tuinen kunnen kijken, hetgeen de vrijheid zeer bevordert.

In den winter zijn de meeste bewoners op reis naar warmere streken als Noord-Afrika en Egypte, zoodat Raffles dan heelemaal geen last heeft van nieuwsgierigen.

Overigens zou hij zich daar toch niet om bekommeren. Hij gaat altijd kalm zijn gang, trekt zich niets aan van hetgeen zijn burenen doen en hoopt, dat dit ook het geval is bij zijn burenen.

Maar zelfs wanneer er eens een nieuwsgierige onder hen was, die het doen en laten van Lord William Aberdeen zou willen bespieden, ook dan nog behoefde Raffles niet ongerust te zijn, want hij heeft zijn maatregelen zóó goed genomen, dat niemand ooit iets van hem te weten kan komen, zelfs al ligt hij dag en nacht op den loer.

Raffles doet in zijn huis nimmer iets, dat het daglicht niet zou kunnen velen en wanneer hij soms iets te verrichten heeft, waarvan hij liever niet heeft, dat iemand het merkt of ziet, welnu, dan gaat hij, waarheen hij thans ook gaat, namelijk naar zijn tuinhuis, dat achter in den tuin gelegen is en dat grenst aan de garage, waar Henderson zijn automobielen verzorgt.

Dat tuinhuis zou heel wat kunnen vertellen. Het is niet groot en er is ook schijnbaar niets wat er op wijst, dat hier vaak gewerkt wordt.

Eigenlijk is dit ook onjuist, want in het tuinhuis zelf wordt ook niet gewerkt maar zoo veel te meer daar onder.

Daar onder? — hoor ik den lezer verwonderd uitroepen.

De volgende regelen zullen het antwoord geven.

Wanneer Raffles met Henderson binnentreedt, doen zij de deur achter zich dicht en

zonder licht te ontsteken, (want ook in het tuinhuis is electrisch licht aangelegd), drukt Raffles op een tegel in den muur.

Even klinkt een zacht gesnor als van een kleinen motor, om dan plotseling stil te houden.

Een zacht, eenigszins roodachtig schijnsel wordt dan in den vloer zichtbaar en daar stappen de twee mannen op af.

Wat is het geval?

Het blijkt, dat een der groote tegels, waaruit de vloer van het tuinhuis bestaat, is opgewipt en een halve slag gedraaid. Hierdoor is een opening ontstaan, waaruit een zacht, rose licht opstijgt.

„Zal ik maar even voorgaan naar het voorbergte der hel?" vraagt met een glimlach de reus en daalt zonder een antwoord af te wachten de onzichtbare treden af van hetgeen blijkbaar een ijzeren laddertje is.

In het schemerdonker, dat heerscht, is het nog niet goed zichtbaar.

Wanneer zij beneden zijn aangekomen, drukt Raffles op een knop en onmiddellijk baadt de ruimte, waarin zij zich bevinden, in een zee van licht.

Waar dit licht vandaan komt is niet onmiddellijk uit te maken. Het is blijkbaar onzichtbaar opgesteld, hetgeen een eigenaardig effect teweeg brengt.

Trouwens de plek, waar zij zich bevinden, is al zeer eigenaardig.

Het is een ondergrondse ruimte, die zich niet alleen onder het tuinhuis, maar naar haar grootte te oordeelen ook onder den tuin en een gedeelte van het huis uitstrekt.

De vloer bestaat uit groote vierkante, blauwe en witte tegels, terwijl de wanden opgemetseld zijn van glazuursteen, die het onzichtbare licht opvangen en terugkaatsen, zoodat de ruimte nog lichter lijkt dan ze reeds is.

Aan een der lange kanten van deze ruimte bevindt zich een soort toonbank, of beter gezegd aanrechtbank, eveneens van glazuursteen opgemetseld en waarin allerlei afzonderlijke afdeelingen zijn uitgespaard.

Hier ziet men een soort oven, daar een gootsteen van aardewerk, daar weer een aantal glazen planken, waarop kolven, trechters, mensuren, retorten en flesschen. Wat verder op glazen de ruiten van een glazen kast, waarin allerlei fijne instrumenten staan opgesteld.

Geheel aan het einde ziet men teekenplanken, meettoestellen, weegwerktuigen, groote fotografietoestellen, terwijl in het midden

achteraan een groot voorwerp staat, waarvan men den aard niet kan ontdekken, omdat er een groot zeil over heen geworpen is.

Voor de beide mannen, die deze eigenaardige, eenigszins geheimzinnige ruimte hebben betreden, schijnt dit alles echter niets vreemds op te leveren. Zij kijken even in het rond, waarna Raffles op een gedeelte van de aanrechtbank toeloopt, daar aan een knop draait en aldus een kast ontsluit, welke met allerlei zaken gevuld is.

„Kom eens hier, James," zegt hij, „en help een handje."

Henderson komt naderbij en met vereende krachten wordt nu een en ander naar buiten gebracht.

De kast blijkt een voorraadkamer te zijn van alles en nog wat.

Daar liggen thans op den grond planken, touwen, katrollen, papieren, een groot mes, een schaar, een lijmpot, hooi en stroo, oude dekens, afgedragen kleeren, oude hoeden en schoenen, kortom alles wat men wel in oude kisten op rommelige en stoffige zolders in deftige woonhuizen vindt, waarvan de bewoners het oude systeem zijn toegedaan, dat niets mag worden weggegooid, omdat het nog wel eens te pas kan komen.

Raffles is eveneens een aanhanger van dit systeem. Slechts zelden doet hij iets weg, terwijl toch zijn woning niet gaat gelijken op een lomp pakhuys, dat men anders wel eens zou kunnen gaan denken.

In de eerste plaats heeft hij deze ideale bergruimte tot zijn beschikking en ten tweede blijft nimmer iets heel lang liggen, daar hij voor alles nog wel een of ander gebruik weet.

Zoo ook thans.

IJverig zit hij op zijn hurken in de hoop, die hij uit de kast te voorschijn heeft getrokken, te graaien en te zoeken.

Henderson helpt hem hierin mede en nu en dan wordt iets uit den hoop ter zijde gelegd.

„Zie zoo, James," zegt Raffles, wanneer zich naast hen een hoopje van het een en ander heeft gevormd, „ik geloof, dat ik nu wel alles heb, mocht er nog iets aan ontbreken, dan heb ik dat nog wel in mijn kleedkamer. Laten we nu eerst het hooi eens gaan fatsoeneeren."

Terwijl hij deze woorden zegt, heeft hij een armvol hooi genomen en kneedt dit vaster en vaster tot het een soort bal is geworden.

„Zoo, dat is één, nu nummer twee," zegt hij.

Henderson heeft zich inmiddels van een grootere hoeveelheid hooi meester gemaakt en

die eveneens tot een bal gevormd, maar een, die niet rond, maar langwerpig en eenigszins ovaal is.

„Nu nog twee worsten, mylord," lacht Henderson, „dat moeten met uw verlof u edeles onderdanen voorstellen."

„Juist, James," antwoordt Raffles, ook lachend en met een welgevallig oog naar den arbeid van zijn trouwen dienaar kijkend, „maak ze vooral niet te dik, want je weet, dikke beenen heb ik niet."

„Ze zijn als van een ree, mylord," zegt Henderson grinnkend, „als van een ree en u kunt er net zoo hard mede loopen ook."

„Hetgeen soms ook wel eens noodig is," vult Raffles aan.

Een stilte valt en gedurende eenigen tijd werken de beide mannen zwijgend.

Langzamerhand ziet men iets uit hunne handen voortkomen.

Nadat van het hooi twee ongelijke ballen zijn gemaakt benevens twee lange rollen, worden deze dingen overtrokken met zakkengoed, dat in groote hoeveelheid in de kast voorhanden is, dit zakkengoed wordt omwikkeld met touw, waarna Henderson met een groote paknaald en wat dun touw, de twee lange rollen aan den ovaalvormigen bal vasthecht en boven op den grooten bal, den kleine bevestigd.

„Hij is nog te slap in zijn lenden, James," lacht Raffles, die een sigaret aangestoken heeft.

„Dat zie ik ook, mylord," antwoordt Henderson, „maar dat is gauw verholpen."

En inderdaad weldra ziet men dat de verschillende omhulsels van het hooi stevig aan elkaar vastzitten.

Het valt nu niet moeilijk meer te begrijpen wat de mannen willen. Zij zijn blijkbaar van plan een levensgrootte pop te maken.

Waartoe moet deze pop dienen? Wat mag een ernstig man als Lord William Aberdeen, al is die in zijn vrijen tijd dan ook John Raffles, met een pop willen uitvoeren?

We zullen het antwoord op deze vraag aanstonds zien geven.

Nadat de stroo-omhulsels vast aaneengevoegd zijn, wordt uit een hoop kleeren een jas, een broek en een vest gezocht en die over de kunstmatige ledematen aangetrokken. Het schijnt niet te hinderen, dat de pop geen armen heeft en dat de mouwen van de jas er slap bij blijven hangen.

Raffles besteedt echter nog al zorg aan het toilet van de pop, want, wanneer deze in de

kleeren gestoken is, neemt hij een schuier en borstelt alles terdege af.

Vervolgens neemt hij een vel wit papier en een schaar en met onnavolgbare handigheid knipt hij daarvan een boord en een stuk, dat hij tusschen de schouders van de pop inschuift. Het vest wordt nog wat omgeslagen en uit de verte zou men wanen, dat de pop een laag uitgesneden vest aan heeft, zooals bij een rok-costuum behoort.

Intusschen heeft Henderson een ouden hoed uit de rommelkast te voorschijn gediapt en tracht het hoofddeksel op den kop van de pop te zetten, hetgeen hem pas na herhaalde vergeefsche pogingen gelukt.

Raffles komt nu nog met een zwarte lap aanzetten, die hij om de schouders van de pop heenslaat en met een speld zoodanig bevestigt, dat het witte stuk papier uit het laag uitgesneden vest zichtbaar blijft.

Nu wordt met vereende krachten een der beenen van de pop gebogen, onder de zoogenaamde knie en de ander bij de heup, zoodat men de pop een soort knielende houding kan doen aannemen.

Ten slotte haalt Raffles een nikkelen plaatje uit zijn zak en bevestigt dit buiten op de jas van de aangekleede pop.

Het gevaarte wordt nu midden op den vloer neergezet en na eenige vergeefsche pogingen gelukt het hun de pop een knielende houding te doen aannemen en zoo te laten blijven, zonder dat het ding omvalt.

De beide mannen schijnen nog al in hun schik over het behaalde resultaat.

„Uitstekend, James," zegt Raffles, terwijl hij Henderson zijn sigarettenkoker aanbiedt, „uitstekend, op een niet al te grooten afstand zelfs gaat dat ding door voor een heer. Daar zullen we grappen van beleven, als ik me ten minste niet erg vergis. En wat het mooiste is, dat is nu eigenlijk de vleesch- of liever hooigeworden voorzichtigheid. Ik maak toch maar, dat mijnheer Brand daar in Zwitserland rustig rodelen kan, wat jij, James?"

„Om u te dienen mylord," lacht de reus, „het is eenvoudig een prachtstuk. Je hoeft waarachtig niet eens inspecteur van politie te zijn, om daar in te vliegen."

„Dat zou ik óók denken, James," herneemt Raffles, „maar daar doe je me aan iets herinneren. Het wordt tijd, dat ik de heeren opbel, anders zijn ze weg van het bureau; kan jij in dien tijd voor de rest zorgen?"

„In orde mylord," luidt het antwoord.

Raffles begeeft zich nu langs denzelfden

weg, als zij zooveen gekomen zijn, naar boven en laat zijn chauffeur alleen achter.

Deze trekt zich van deze eenzaamheid niets aan en gaat fluitend door met zijn werk.

Raffles is intusschen weer den tuin door gewandeld en naar binnen gegaan.

In zijn kamer aangekomen, gaat hij naar de telefoon en vraagt het nummer 9999 aan.

Wanneer hij aansluiting heeft, meldt hij zich met een kort „hallo" en vraagt met wien hij spreekt.

Het is daarbij opvallend, dat hij zijn stem geheel veranderd heeft.

Het antwoord, dat hij ontvangt, schijnt naar zijn zin te zijn, want zijn gelaat vertoont een oolijken glimlach en hij zegt:

„Aha, spreek ik met hoofd-inspecteur Baxter zelf? Dat doet me genoegen, want ik had juist naar u willen vragen. Ik heb u een belangrijke mededeeling te doen. Mijn naam is Higgins, ik ben steenkoolhandelaar en woon in Chalkstreet in het Eastend van Londen"...

„Wat zegt u?"...

„Jawel, met Higgins, George Higgins, om u te dienen, Chalkstreet Eastend.

„Hebt u het genotéerd? Goed? Dan ga ik verder.

„Ik zat vanavond met een vriend in een café in Piccadilly Circus en daar heb ik aan een naburig tafeltje een gesprek opgevangen tusschen twee deftige heeren en nu geloof ik stellig, dat dat John Raffles, de beruchte inbreker met zijn helper is geweest, want ik heb duidelijk gehoord, dat zij samen afspraken vanacht te gaan inbreken in een huis, dat gelegen is in Hudleystreet nabij Hydepark."

„Wat zegt u?"

„Ja juist, in Hudleystreet bij Hydepark. Ik geloof dat het nummer veertien was."

„Wat zegt u?"

„Kan dat uitkomen? Is dat de woning van een rijken baronet? O, nu dan is het zoo goed als zeker dat nummer."

„Wat zegt u? Hoe laat?"

„Ja, dat heb ik óók verstaan. Precies om twee uur van nacht."

„Wat zegt u? O, heelemaal geen dank. Ik geloof, dat ik dat wel aan de stad en mijn medeburgers verplicht ben. Ik wensch u veel succes."

Raffles hing de telefoon aan den haak en lachte eens smakelijk.

Juist had hij een versche sigaret opgestoken, toen Henderson de kamer binnentrad.

„Het zaakje is in orde, mylord," aldus meldde hij zich. „Ik heb alles netjes in orde

gemaakt en ik denk wel, dat u tevreden zult zijn. Wilt u hem eerst nog even zien, of zal ik hem maar in den wagen zetten?"

„Zet hem maar in den wagen, James," antwoordt Raffles, „en kom mij dan halen. Ik zie het product van je handen dan wel in de auto."

„Uitstekend mylord, tot straks dan," zei Henderson, bracht groetend de hand aan de klep van zijn pet en verdween.

Raffles zette zich even voor den haard en bleef een poosje in gedachten verdiept zitten.

Lang duurde deze rust echter niet, want weldra klonk hoorngetoeter in de straat en hield een auto voor de deur stil.

Het bekende hoornsignaal, drie stooten achtereen, weerklonk en Raffles sprong op, liep de gang door, de trappen af en aldus naar de vestibule, waar hij zich in pels kleedde en daarna de huisdeur opende, deze dichttrok en plaats nam in de auto, waar zoo oppervlakkig beziën, reeds een andere heer had plaats genomen.

Late wandelaars konden dienzelfden avond omstreeks twaalf uur een zonderling schouwspel waarnemen in Hudleystreet.

Een groote, fraai donkerblauw gelakte limousine was met groote vaart komen aanrijden en had stil gehouden voor het huis van den bekenden Sir Edwin Hamilton, baronet.

Deze edelman stond bekend als een viveur en het gebeurde vaak, dat hij laat van een of andere partij of diner thuis kwam, waar hij blijkbaar de wijnkaraf duchtig had aangesproken. Want meestal moest hij dan door zijn bediende de stoep op en in huis geholpen worden.

Ook dien avond was dat het geval.

De auto hield stil en nadat de chauffeur van zijn zitplaats geklommen was, hielp deze met behulp van nog een heer en blijkbaar een vriend van Sir Edwin, deze uit het rijtuig en de stoep op.

De baronet had schijnbaar dien avond al zeer duchtig van den wijn geproefd, want, om een volksterm te gebruiken, hij kon niet meer op zijn beenen staan en zag klaarblijkelijk den hemel voor een doedelzak aan.

Zijn beenen sleepten hem achterna, maar de chauffeur en ook de heer uit de auto waren blijkbaar stevig gespierde lieden, want zonder de minste moeite droegen zij den zwaar beschonkene de stoep op en hielden zij voor de huisdeur stil.

Wat er verder gebeurde, konden de toevalige en zeldzame voorbijgangers niet goed

waarnemen, want het huis in kwestie lag aan de schaduwzijde van de straat.

De maan scheen helder en wierp een verblindend licht aan den eenen kant der straat, den anderen kant totaal in het duister latend, een duisternis welke door het groote contrast met de huizen aan de overzijde nog dieper en zwaarder leek.

Zooals gezegd, konden zij hierdoor niet zien wat er verder gebeurde, maar het liet geen twijfel, of men had den beschonken baronet in huis gebracht, want zoowel de heer als de chauffeur daalden de stoep treden weer af en zochten hunne respectieve plaatsen in de auto weer op.

De een ging naar binnen, de ander, een reusachtig man met massieve lichaamsvormen, zette zich achter het stuurwiel.

De motor werd ingeschakeld en bijna geruischloos gleed de auto door de verlaten straten weg.

De rust en stilte keerde in de straat terug.

Het huis van Sir Edwin Hamilton lag verlaten. De beschonken baronet was waarschijnlijk naar bed gegaan.

Misschien, maar misschien ook niet.

Misschien was hij wel op reis gegaan en bevond hij zich ten huize van een vriend in Schotland, in wiens gastvrij kasteel hij aan Bacchus had geofferd in plaats van bij zijn vrienden in Londen.

Maar wie kon dat weten?

Zeker niet de twee mannen, die een uur later ongeveer de straat betraden en op de punten hunner voeten zich langs de huizen voortbewogen.

„Dat is het huis, Marholm,” zei de een.

„Dat zie ik ook wel,” fluisterde de ander terug. „Ik heb gelukkig nog een paar oogen in mijn hoofd, waar ik mee kijken kan. Als u me anders niet te vertellen hebt zou ik maar liever m'n mond houden. Met die diepe grocstem van u maakt u alle bewoners in de buurt wakker.”

„Laten we hier van elkaar gaan,” fluisterde nu weer de eerste.

„Goed,” klonk het antwoord, „de tijd is twee uur en het is nu één uur, dus we hebben nog een uur tijd. Ik heb alles aan den achterkant nagegaan en het is onmogelijk van dien kant het huis binnen te dringen. Dat moet van

den voorkant gebeuren. Hij vliegt er dit keer dus glad in.”

„Het is nu volle maan en over een uur is hij zoover gedaald, dat juist het huis van Sir Edwin Hamilton wordt beschenen. Het zal mij benieuwen of onze onbekende raadgever waarheid heeft gesproken.”

„Waarom zou hij niet,” zei de ander, „wat heeft hij er voor belang bij ons een leugen op den mouw te spelden. Trouwens, baat het niet, schaden doet het ook niet. Laten we maar kalm onze beurt afwachten, ik heb er zoo'n idee van, dat het ons dit keer zal gelukken den meesterdief te arresteren.”

„Nu, tot straks dan.”

„Tot straks.”

Met deze woorden namen de twee mannen afscheid van elkaar.

Zij slopen wederom voort langs de huizen. Elk een anderen kant op. De een in die, de andere in gene richting, maar allebei zoo, dat zij het genoemde huis in het oog konden houden.

Eindelijk durfden zij zich niet verder verwijderen.

De een had een vooruitspringenden muur gevonden, waarachter hij zich uitstekend kon verbergen, terwijl de ander aan den anderen kant der straat een portiek had opgezocht, van waaruit hij het huis van den baronet eveneens kon blijven waarnemen.

De huizenrij lag in het donker. In het diepe donker. En aan het onbewolkte uitspansel scheen een heldere, volle maan.

Als men goed keek, was het alsof men een menschelijk gelaat in die glimmende en glanzende maan kon onderscheiden. Een gelaat, dat lachte.

Maar waarom zou het lachen?

Of zou het misschien zijn om de beide mannen, die daar in de donkere straat, in den kouden nacht een schuilplaats hadden opgezocht, om naar een huis te kijken, in afwachting van dingen, die op het punt stonden te geschieden?

Wie weet?

Maar wij vragen ons af, wat zou die maan daar aan hebben?

En welke dingen moeten geschieden?

Wij zullen dit wellicht in een der volgende hoofdstukken te weten komen.

DERDE HOOFDSTUK.

Als de kat van honk is . . . .

Toen de auto dien avond voor den tweeden keer voor de huisdeur van Lord William Aberdeen stil hield, werd Henderson voor dien nacht ontslagen.

Raffles had hem niet meer noodig.

Dat wil echter niet zeggen, dat de meesterdief van plan was nu thuis te blijven en te gaan slapen.

Verre van dien. Hij had andere plannen.

„James,” zei hij, toen hij uitgestapt was, „breng den wagen maar weg en ga naar bed, maar doe een hazenslaapje, want ik zou wel graag willen, dat je van nacht om een uur of twee even met mij mee wildet gaan. Ik heb nu een boodschap te doen, waarop ik alleen uit moet, maar als ik terugkom, zal ik je wel even roepen. Is dat goed, of voel je er niets voor?”

„Nu, mylord,” antwoordde de chauffeur, „ik kan wel haast vermoeden waar het voor is en als u er niets op tegen hebt, dan wil ik u graag vergezellen.”

„Uitstekend, tot straks dan!”

Met deze woorden stapte Raffles zijn woning binnen, terwijl Henderson den wagen naar de garage ging brengen en in zijn daarboven gelegen woning wat ging rusten.

Raffles begaf zich, nadat hij zijn jas en hoed aan den kapstok in de vestibule had opgehangen, niet naar zijn werkkamer, maar naar zijn kleedvertrek.

In deze ruime kamer gevoelde hij zich geheel thuis, omdat hij wist, dat hij daar zijn leven en vrijheid bestendigde.

Hier was het, dat hij met schijnbaar zeer eenvoudige middelen zich zelf van gedaante liet verwisselen.

Hier was het, dat hij zich in een andere huid stak, dat hij zich geniaal camoufleerde.

Aan de kaptafel in gindschen hoek had hij reeds menigmaal gezeten en zich daar zoo veranderd, dat zijn eigen vriend hem na enkele minuten niet meer herkende.

In de laden van dat meubel bevonden zich een aantal fleschjes en potjes met geheimzinnige watertjes en zalfjes, grootendeels door

hem zelf bereid en waarmede hij al deze veranderingen kon bewerkstelligen.

Ook thans was dat het eerste, waarnaar zijn hand greep.

Met zorg koos hij uit een aantal van die fleschjes en potjes er eenige, die hij op een rij voor zich op het marmeren blad van de kaptafel neerzette.

Met een doek droogde hij zijn gelaat grondig af, om het van alle vetdeeltjes te zuiveren en daarna begon hij zijn geheimzinnigen arbeid met de fleschjes en potjes.

Hij goot wat vloeistof uit dit en vermengde het met wat vloeistof uit dat fleschje. Vervolgens nam hij wat roode en wat witte en wat gele zalf, mengde dat dooreen en maakte deze dunner door toevoeging van een paar druppels der gemengde vloeistof.

Hiermede begon hij zijn gelaat in te wrijven en nu gebeurde het wonderbaarlijke dat zijn huid onder zijn handen een heel ander karakter aannam.

Men zag deze als het ware veel grover worden. Het was alsof hij in zijn jeugd aan pokken geleden had en dat deze hun litteekens op zijn gelaat hadden achter gelaten. Tegelijk werd de huid droog en eenigszins rood, als van een man, die een groot deel van zijn leven in weer en wind doorbrengt.

Toen hij zoo ver was, druppelde hij uit een ander, veel kleiner fleschje iets in zijn oogen en deze werden nu opeens veel donkerder, hetgeen aan zijn gelaat een totaal ander voorkomen gaf.

De oogen van Raffles waren iets bizonders. Zij waren lichtgrijs en zóó doordringend, dat men soms kon meenen, dat hij tot in iemands ziel kon lezen. Wanneer hij ernstig over iets nadacht of over iets opgewonden sprak, dan konden die lichtgrijze oogen een gloed aannemen als van gesmolten staal. Kortom, die oogen van Raffles waren iets bizonders en gaven dat eigenaardige karakteristieke aan zijn gelaat; dat wel waar te nemen, maar niet te beschrijven valt.

Dat karakteristieke was nu eensklaps weg. De oogen waren veel donkerder van kleur geworden en stonden eenigszins mat in het hoofd. John Raffles was door het gebruik van een paar fleschjes en potjes verdwenen en een ander was voor hem in de plaats gekomen.

Maar wie?

Dat was nog niet te zeggen. Maar weldra zullen we meer zien.

Toen hij zoo ver was, begaf hij zich naar den grooten schoorsteen, waaronder een haard was ingemetseld. Deze haard brandde echter niet, hetgeen, zooals wij zullen zien, zijn reden had.

Raffles drukte ergens op een verborgen veer en nu zag men den spiegel om een onzichtbare as draaien, waardoor daarachter een groote, donkere opening zichtbaar werd.

Een tweede druk op een eveneens onzichtbare veer deed een klein trapje van een paar treden te voorschijn komen, waarop Raffles klom en aldus in de opening achter den spiegel verdween.

Weldra keerde hij terug met een pak kleeren, dat naar den snit, kleur en knopen te oordeelen een uniform moest zijn.

Hij deponeerde deze kleeren over de leuning van een stoel en deed, door de verborgen veeren te laten werken, de opening zich weer sluiten.

Alsnu trok hij de kleeren, die hij tot dusverre had gedragen uit en trok de andere, zoo juist medegebrachte aan.

Als men dit gezien had, zou men verwonderd geweest zijn, want de kleeren bleken nu toch geen uniform te zijn, maar doodgewone burgerkleeren van eenigszins eigenaardigen snit.

Nu kwam de rest van zijn gedaanteverandering.

Ofschoon Raffles bijna nimmer gebruik maakte van valsche haren in den vorm van een pruik, knevel of baard, deed hij dit nu wel, waaruit af te leiden was, dat hij een zekere persoonlijkheid wilde voorstellen.

Met onnavolgbare handigheid draaide hij van een plukje natuurhaar, dat op een stukje vleeschkleurig caoutchouc was geïnplanteerd, een puntbaard en knevel en bevestigde dit op zijn gelaat. Deze methode voldeed zóó goed, dat men zelfs op klaarlichten dag niet zou hebben kunnen zien, dat de drager gebruik maakte van een valschen baard.

Hij zag er nu uit als een soort scheepskapitein met verlof en dat scheen ook zijn bedoeling te zijn, want hij monsterde zich in den

grooten spiegel, waarin zijn geheele figuur zich kon weerkaatsen en knikte tevreden met het hoofd.

Toen hij gereed was, draaide hij het licht uit, ging de trappen af, de vestibule door en aldus naar buiten.

Weldra was hij in het duister van den nacht verdwenen.

.....

„Hé Bill, waar blijf je? Pak dan voor den drommel toch an. Waar zit je toch, dat je me zoo lang laat wachten? Ik heb geen lust om door jouw laksheid straks te worden ingerekend door een van de prinsemarij. Wie weet zitten ze ons toch al op de hielen. We moeten voort maken, anders zijn we er gloeiend bij. Pak an, dan, zeg ik je.”

Deze woorden werden op fluisterenden toon uitgesproken door een stem, welke uit een soort kelderluik scheen te komen van een deftig huis in Chancery Lane.

Zij hadden geen andere uitwerking, dan dat een man, gehuld in een vreemdsoortig pak met een platte pet op het hoofd, zich in het duister langs den muur voort bewoog en zijn handen naar het luik in kwestie uitstak.

„Zóó, ben je daar eindelijk? Vervl. . . dat is nou den tweeden keer deze maand, dat je me die kool stooft,” aldus ging de stem voort. „jij wordt oud Bill en den volgenden keer zal ik me nog eens bedenken voor ik je meeneem voor een kraakie. Het is waarachtig nogal de moeite waard om een oogje in het zeil te houden en mij het vuile werk te laten opknappen en alleen maar de bullen aan te pakken, die ik meegejatst heb. Vooruit, kijk niet zoo dommelig uit je waterige oogen en pak an.”

In de duister gapende opening van het kelderluik werden nu een paar handen vaag zichtbaar benevens een soort zak van gonje.

De figuur van den man, die zich langs den muur had voortbewogen, strekte zich voorover en nam den zak aan.

„Maak maar geen praats, Jack,” klonk diens grove stem nu ook heel zacht, „hier ben ik al. Ik heb je geen minuut laten wachten. Jij redeneert maar en laat mij hier uren in de kou op wacht staan. Denk je soms dat dat zoo'n prettig baantje is. Ik zou ook veel liever naar binnen gaan as ik een trouw kameraad op den uitkijk had.”

„Ach wat, hou je mond en pak an.”

De zak werd overgegeven en de handen van den onzichtbaar gebleven man verdwenen weer in het duister van het kelderluik.

Het werd stil en de figuur, die den zak had aangepakt scheen wel door de duisternis verzwolgen te zijn.

Maar dat duurde niet lang.

Plotseling hoorde men eenig gekreun als van iemand die uit een zwaren en moeilijken slaap ontwaakt. Het gekreun ging over tot steunen en tot zuchten, maar daarna werd het weer stil.

Nu werd de stem weer gehoord uit het kelderluik.

„Wel, voor den donder, waar zit je toch? Wil je nu soms nóg beweren, dat je op je quivive bent? Nu laat je me nóg langer wachten dan den eersten keer.”

Wederom dook de figuur uit het duister op naar het kelderluik en strekten zich een paar handen naar den opgeheven zak uit.

„Eersten keer! Eersten keer! Wat wil je zeggen met eersten keer. Het is nu den eersten keer.... oh!.... oh.... oh”....

„Zeg, wat scheelt jou?” klonk nu de eerste stem weer, terwijl een gedeelte van den eigenaar in het gapende kelderluik zichtbaar werd. „Ben je soms van plan om de geheele buurt wakker te maken en bij elkaar te kermen. Wat scheelt je. Heb je soms last van koude voeten?”

„Neen.... neen.... oh.... oh.... m'n hoofd.... m'n hoofd....” kermde de stem opnieuw.

„Heeft meneer soms last van migraine of is de dronken tobbe met zijn hersens tegen het ijzeren tuinhek opgetornd? Je bent er waarschijnlijk toe in staat, zwijn, dat je bent. Kan je dan op een nacht als deze, als het om ons hachie gaat, nog niet eens een paar uur met je gore pooten van de jeneverflesch afblijven?”

„Jeneverflesch Jenerverflesch? Waar zwam je toch over?” klonk nu de tweede stem opnieuw. „Ik heb geen druppel drank vandaag geroken. Ik ben zoo nuchter als een kalf alleen m'n hoofd.... m'n hoofd.... oh.... oh”....

„Zeg, as je nou je sn.... niet houdt, dan zal ik je nog een opsandsode.... wat is er dan toch met je gebeurd?”

De eerste spreker was nu heelemaal voor den dag gekomen en had zich uit het kelderluik naar boven gewerkt.

Hij zat nu in het kiezel van het pad, dat om het huis heenliep.

Het huis in kwestie behoorde aan Mr. Archie Brown, een rijk geworden loodgieter en aannemer, die in den oorlog eensklaps en op onverklaarbare wijze fortuin had gemaakt. Het stond aan Chancery Lane, een straat van

enkel zulke deftige huizen, welke alle in een grooten tuin gelegen waren.

De maan scheen schitterend, maar liet het gedeelte, waar wij zooveel de stemmen hebben gehoord in het pikdonker. Men kon daar juist van wege de tegenstelling met het verblindende maanlicht aan den anderen kant van het huis geen hand voor oogen zien.

Maar dat was ook niet noodig, om te raden van wie die twee stemmen kwamen. Natuurlijk waren hier inbrekers aan den gang. Blijkbaar waren ze met z'n tweeën. Een van hen was naar binnen gegaan en de ander had als naar gewoonte op den uitkijk gestaan.

Wat was er echter met dezen laatste gebeurd, dat hij zoo kermde en klaagde over pijn in het hoofd?

Wij zullen het zoo aanstonds uit zijn eigen mond vernemen.

„Wat er met me gebeurd is? Wat er met me gebeurd is?” herhaalde eenigszins lijjig de stem van den tweede.

„Ja, verd.... voor den dag er mee. Heb ik je daar al niet drie keer naar gevraagd, spreek op dan toch! Je doet niets anders dan lawaai maken en kermen en de boel in opschudding brengen. Leg je het er soms op toe, om gearresteerd te worden? Dan is al die drukte niet eens noodig, dan kunnen we wel op onze slofjes naar Scotland Yard wandelen, ons bij hoofd-inspecteur Baxter aanmelden en zeggen:

„Asjeblief meneer de inspecteur, hier binne we, zet ons nu maar een paar jaartjes achter de tralies. Vooruit, spreek op vent, wat is er met je gebeurd?”

„Met me gebeurd? Met me gebeurd?”

„Ja, met je gebeurd? Spreek op kerel, als je niet wil hebben, dat ik een ongeluk aan je bega. Slaap je soms of ben je door de kou bevangen?”

De spreker, die nog maar steeds geen antwoord op zijn vragen kreeg, scheen nu toch in ernst woedend te worden, want hij wachtte nu niet meer op antwoord, maar pakte zijn kameraad bij zijn schouders beet en schudde hem eens duchtig door elkaar en wel zóó heftig, dat diens hoofd een paar keer op zeer onzachte wijze in aanraking kwam met den steenen muur, waartegen zij zaten.

De bonzen van het hoofd tegen den muur schenen den ander weer heelemaal tot bewustzijn te brengen.

Hij weerde ten minste den ander af en toen hij zich geheel bevrijd gevoelde, zei hij op geheel anderen toon:

„Zeg Jack, ben je bed. . . dat had ik niet van je gedacht. Wat wil je toch van me? Nu zit je me door elkaar te schudden en laat je me kop tegen den muur bonsen alsof het niet van vleesch en been maar een elastieken bal is en dat nadat je me pas zoo'n geweldigen slag op m'n kop heb gegeven, dat ik opeens duizend sterretjes voor m'n oogen zag zweven. Wat heb ik je toch gedaan?"

„Gedaan? Gedaan?" begon nu de ander te herhalen, klaarblijkelijk ten hoogste verbaasd. „Jij hebt me niets gedaan, maar ik jou ook niet. Wat is er gebeurd? Heb je van iemand een slag gekregen, die je bewusteloos heeft gemaakt. Aha, nu snap ik de zaak. Daar heeft zeker een ander op den loer gelegen, die gezien heeft, dat je den zak met zilverwerk van me hebt aangepakt en je zoo'n opdonder verkocht, dat je bewusteloos geworden bent en hij er met den zak vandoor kon gaan."

„Zak? Zak? Ik weet van geen zak af, of het moest deze zijn?"

Met deze woorden tilde de tweede kerel den zak op, dien zijn kameraad hem zoo juist door het kelderluik had toegestoken.

„Nee, dezen zak bedoel ik niet. Hier zit alleen maar wat klein goed in, lepels en vorken. Neen, ik bedoel den zak met zilveren kandelaars en fruitschalen. Mooi werk en zwaar! Waar heb je dat voor den donder gelaten!"

„Ik heb dien zak nergens gelaten, eenvoudig omdat ik hem niet gehad heb," antwoordde nu de tweede. „Ik heb nog geen zak van je aangepakt" . . .

„Nou, wil ik je dan eens wat zeggen," hernam de eerste, „dan zijn wij er bij, als we niet oppassen en maken dat we weg komen. Dan heeft natuurlijk een andere knul op den loer gelegen, laat ons het werk doen en maakt zich uit de voeten met den buit."

„Ja, dat denk ik ook," zei nu de tweede, „vooruit, laten we gaan, ik voel me hier niet veilig meer" . . .

„Ja, aanstonds, maar ik moet nog even naar binnen. We hebben nu het zilverwerk wel, maar dat is de moeite niet waard. Er staat nog zoo'n oude kast in de slaapkamer van de oude en ik weet, dat hij daarin zijn duiten verborgen heeft. Die ga ik eerst nog halen. Ik heb niet al die moeite gedaan om met zoo'n kleinigheid tevreden te zijn. Wacht eifel!"

„Hé Jack, doe dat niet," fluisterde de ander hem achterna, „hé Jack, doe dat niet. Ik vind het te gevaarlijk, hier. Het is hier bepaald niet pluis" . . .

Maar hij had tevergeefs gesproken. De ander was reeds wederom het kelderluik naar binnen gegleden en opnieuw op zijn gevaarlijke expeditie uitgegaan.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Alarm.

Het was dien avond laat geworden in den huize Archie Brown, daar mijnheer een feest gegeven had aan zijn vrienden, waarop het lustig was toegegaan en waardoor het laat geworden was.

De gasten hadden de tafel en den kelder van den heer des huizes alle eer aangedaan en toen de bedienden eindelijk hadden kunnen binnenkomen om de boel op te ruimen stonden er een groot aantal ledige flesschen in den hoek van het groote vertrek.

De portier had wel een half uur werk gehad om de gasten, die danig boven hun thee-water waren, in hunne auto's en rijtuigen te krijgen, maar eindelijk was dit dan toch gelukt en was de stilte terug gekeerd.

De overige bedienden hadden in dien tijd hun meester, een ongetrouwd heer, naar bed gebracht. Zij hadden hierin geen gemakkelijke taak gehad, want mijnheer had zich bij zijn vrienden niet onbetuigd gelaten en ook duchtig van zijn eigen wijn medegeproefd.

Hij was wat men in den volksmond noemt: kanon, en de bedienden waren blij, toen zij hem eindelijk met goed fatsoen en een zoet lijntje naar bed hadden gekregen.

Met den portier stelden zij zich schadeloos door de resten wijn uit de half ledige flesschen te drinken.

De overgebleven hoeveelheid was meer dan zij verwacht hadden en zonder nu juist beschonken te raken, waren zij toch in een vroolijke bui geraakt.

Het opruimingswerk liep daardoor niet al te glad van stapel en het was daarom zeer laat geworden toen zij eindelijk in hunne respectieve bedden stapten.

Zij waren in hun eersten slaap, toen er beneden een ruit werd ingedrukt door Bill en Jack, die van het feest van dien nacht afwisten en hoopten daarvan gebruik te kunnen maken.

Zij hadden gewacht tot de lichten in huis waren gedoofd en waren toen hun handwerk begonnen.

Zij rekenden er daarbij op, dat de bedienden vast zouden slapen.

Dit was dan ook inderdaad het geval.

Ongemerkt en ongehoord kwamen zij binnen en nadat zij den boel een weinig verkend hadden, werd besloten, dat Jack naar binnen zou gaan en dat Bill op den uitkijk zou blijven staan.

Jack was nu reeds voor den derden keer de trappen opgeslopen. Hij had een zwart tricoot aan en een halfmasker voor de oogen. Zijn voeten staken in rubberschoenen en onhoorbaar, één met de hem omringende duisternis, bewoog hij zich langs trappen, portalen en gangen.

Zijn tocht was thans het slaapvertrek van den heer des huizes, waar een ouderwetsche eikenhouten kast stond, blijkbaar uit zuinigheid had Mr. Brown zich tot dusverre nog geen brandkast aangeschaft.

Het slaapvertrek lag op de eerste verdieping. Daarboven bevonden zich de logeerkamers, welke echter op het oogenblik niet in gebruik waren, terwijl daarboven de slaapkamers waren van het personeel.

Het was juist op het oogenblik, dat Jack zich in de gang tegenover het slaapvertrek van den heer des huizes bevond, dat hij een zwak gerucht vernam.

Wat was er gebeurd?

Niets buitengewoons.

De heer des huizes, Mr. Archie Brown, die onmiddellijk, nadat hij door zijn personeel naar bed was gebracht, in slaap was gevallen, kreeg last van een benauwden droom, welke hem op zijn ledikant deed heen en weder wentelen.

Hij werd hierdoor wakker en gevoelde zich lang niet behaaglijk.

De vele gerechten, waarvan hij duchtig geproefd had en welke hij met een overvloedige hoeveelheid wijn en champagne had bespoeld, lieten hem in zijn maag geen rust, hij gevoelde zich onlekker en constateerde met een kreun, dat hij pijn in z'n buik had.

Eerst poogde hij, door zich eens om te draaien, weer te gaan slapen, maar daar hem dit niet lukte, zat hij weldra rechtop in bed.

Zijn buikpijn werd erger en erger en hij besloot op te staan en zijn pantoffels te zoeken. Hij wilde trachten naar de gang te gaan en daar een afgesloten hokje te gaan bezoeken, wat wel meer wordt gedaan, wanneer men last van pijn in het lijf heeft.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Mijnheer Archie Brown had, zooals gezegd, behalve flink gegeten, ook stevig gedronken. Hij had nog pas een paar uur geslapen en hij voelde de nawerking van het koppige nat nog in zijn hoofd en in zijn beenen.

Maar meneer Brown was geen man van halve maatregelen. Wat hij eenmaal in zijn hoofd had moest ook ten uitvoer worden gebracht en hij trachtte op te staan.

Reeds zijn eerste poging in die richting werd hem noodlottig. Hij wierp met een zwaai zijn beenen uit het ledikant met de bedoeling zijn lichaam te laten volgen, maar hoewel hem dit in normale omstandigheden waarschijnlijk wel gelukt zou zijn gelukte hem dit thans niet.

Zijn beenen kwamen weliswaar op den grond, maar zijn bovenlijf wilde zich niet op zijn onderdanen verheffen. Het sloeg eerst bijna dubbel en bij een poging om zijn evenwicht te bewaren, sloeg de heer Brown met zijn arm tegen het nachtkastje en tuimelde vervolgens zoo lang hij was op den grond, hetgeen hem een gegrom van woede en pijn ontlokte.

Dat was het gerucht, dat Jack, op het punt staande om de slaapkamer van den heer des huizes binnen te dringen, gehoord had.

Hij begreep dat zijn kansen verkeken waren en besloot tot den aftocht.

Maar dat zou hem niet glad zitten.

Nauwelijks had hij zich omgedraaid, om zoo snel als zijn voeten hem veroorloofden, de trappen weer af te gaan tot aan het souterrain, om vandaar uit het kelderluik op de straat te vluchten, toen hij nu ook een gerucht boven zijn hoofd hoorde.

Dat gerucht bestond uit het openen en sluiten van een deur en het geluid van naar beneden komende voetstappen.

De trappen af ging dus niet meer, want in dat geval zou hij hem, die naar beneden kwam, in de armen geloopen zijn.

Wat moest hij doen?

Radeloos keek Jack om zich heen en ont-

dekte een eindje verder op den gang een antieke kast.

De gedachte, zich daarachter te verschuilen kwam in hem op en was op hetzelfde oogenblik uitgevoerd.

Snel als de wind en dank zij zijn rubberzolen, onhoorbaar, had hij zich in no time verdekt achter de kast opgesteld.

Het was ook ten hoogste tijd, want juist op hetzelfde oogenblik, dat hij achter de kast zat, kwam om den hoek der gang de gedaante van een man in pyama gekleed, te voorschijn.

Het was John Black, de butler van het huis en speciaal belast met de verzorging van zijn meester.

John Black, die het laatst van allen naar bed was gegaan omdat hij een wakend oogje gehouden had op de overige bedienden, was juist in zijn eersten slaap, toen hij door het gerucht, dat zijn meester gemaakt had, bij zijn vergeefsche poging om op te staan, gewekt werd.

John Black kende zijn meester. Hij was reeds eenige jaren bij hem in dienst en zou niet graag zijn betrekking hebben verlaten, daar Mr. Archie Brown goed betaalde. Maar dat was dan ook de eenige reden, dat Black al niet eerder weggegaan was, want Brown kon onbarmhartig te keer gaan als er iets niet naar zijn zin was.

Hij was niet gemakkelijk en vloekte zijn personeel vaak stijf.

Toen Black dan ook hoorde, dat zijn meester midden in den nacht, nadat men hem pas duchtig aangeschoten, naar bed had gebracht, wilde opstaan, begreep hij, dat zijn meester zich onlekker moest gevoelen en nam tegelijk het besluit hem te hulp te komen. Ofschoon hij pas lekker in zijn bed lag, kon niets hem weerhouden direct op te staan, daar hij begreep, dat er anders den volgenden dag wat voor hem zou zwaaien.

Om die reden was Black opgestaan en had het maar een haartje gescheeld of hij zou op de gang den inbreker hebben aangetroffen.

Zooals wij hebben gezien was deze er echter in geslaagd nog juist bijtijds achter de antieke kast weg te schuilen.

De butler zag dus niets van den dief en stapte naar de kamer van zijn meester toe.

Toen hij daar binnen kwam zag hij al direct hoe laat het was. De heer Brown lag zoo lang hij was op den grond en wel op het beddekleedje naast het ledikant en zou waarschijn-

lijk, wanneer Black niet binnen gekomen was daar weer ingeslapen zijn.

„Héla meneer, wat scheelt er an,” klonk het uit den mond van den buttler, die te vergeefs een medelijdenden klank in zijn stem trachtte te leggen: „Hé meneer, wat scheelt er an, bent u niet goed of bent u het bed uit gevallen?”

Daar Black geen antwoord kreeg, ging hij naar zijn meester toe en trachtte hem op te rapen.

Maar de heer Archie Brown was wel niet groot van stuk maar nog al dik, zoodat Black alle moeite had hem van den grond te krijgen.

Terwijl hij hiermede bezig was, ontwaakte de heer Brown en daar deze zich niet meer herinnerde wat er gebeurd was, werd hij boos op den man, die hem zoo onzacht had beet gepakt en hem nu heen en weer schudde.

Dat was iets, dat volstrekt niet naar zijn zin was en hij begon zich met handen en voeten te weren.

Black, die meende dat zijn meester dit nog in zijn dronkenschap deed, liet niet los, maar pakte hem daarentegen nog een beetje steviger aan.

Meneer Brown werd woedend en trachtte zijn bediende op zijn gezicht te slaan.

Buttler Black greep de handen vast van zijn meester maar gleed uit en rolde eveneens op den grond, zoodat de beide mannen weldra op het beddekleedje voor het ledikant in een levendig gevecht waren gewikkeld.

Het spreekt van zelf, dat dit met eenig lawaai gepaard ging, een lawaai, dat in het overigens stille huis op eenigen afstand kon worden gehoord.

Het werd gehoord boven in de slaapkamers van het personeel, dat er niets van begreep, maar dacht aan onraad en hals over kop uit bed stapte, een paar pantoffels aanschoot en onmiddellijk naar beneden ging, om te kijken, wat er aan de hand was.

Het werd echter óók gehoord door Jack, die achter de anntieke kast in de gang verborgen was en niet begreep wat er in de slaapkamer, waar hij zoo juist had willen binnendringen, gaande was.

Hij besloot uit zijn schuilhoek te voorschijn te komen en eens voorzichtig te gaan zien wat er eigenlijk aan de hand was.

Op de punten van zijn schoenen kwam hij achter de kast vandaan en sloop naar de slaapkamerdeur.

Vorzichtig, voetje voor voetje, kwam hij daar aan en de beide mannen ziende, die

elkaar daar voor het ledikant aan het aftuigen waren, begreep hij, van deze gelegenheid gebruik te moeten maken, om in de slaapkamer zijn slag te slaan.

Hij reikte met zijn rechterarm naar den schakelaar van het electriche licht, maar juist toen hij op het punt stond deze om te draaien en zodoende de kamer in het duister te hullen, als wanneer hij beter zijn slag had kunnen slaan, kreeg Black den inbreker in het oog en uitte een schreeuw, die luid door het geheele huis en zelfs daar buiten weerklonk.

Jack was niet zoo overmoedig of hij begreep, dat dit het einde van alles was.

Hij had nog juist den tegenwoordigheid van geest om den schakelaar om te draaien, waardoor de kamer en ook de gang in het duister werden gehuld en maakte toen dat hij weg kwam.

Dat wil zeggen.

Hij wilde maken, dat hij weg kwam, maar dat zat hem niet glad.

Juist toen hij zich als een pijl uit den boog vooruitwierp om met een vaartje de trap af te snellen, kwamen de overige leden van het personeel, die eerst door het lawaai wakker waren geworden en door den schreeuw van Black zich nog wat meer hadden gehaast, de gang in en Jack liep hen pardoos tegen het lijf.

Daar een der bedienden de voorzorgsmaatregel genomen had om een electriche zaklantaarn mede te nemen, hielp het niet of Jack al overal het licht had uitgedraaid, de man liet den stralenbundel, welke uit het kleine, handige lantaarntje kwam, op zijn geel schijnen, waardoor het zwarte tricot en het half masker zichtbaar werden, hetgeen natuurlijk aanduiding genoeg was, dat er onraad was.

Twee man wierpen zich op den bandiet, die zich echter met zijn sterke armen zoodanig wist te weren, dat de mannen hem moesten los laten.

In dien tijd was ook Black opgestaan. Hij had zich met groote moeite van zijn meester, die in zijn toestand er niets van scheen te begrijpen, los gemaakt en rende de anderen achterna.

Jack was een stuk voor en snelde de trappen af.

Hij wist den weg in huis en hoopte het souterrain te bereiken vóór de anderen hem hadden ingehaald, als wanneer hij zich zeker de gelegenheid, om te ontsnappen niet zou laten ontgaan.

Maar onder aanvoering van Black snelden de anderen hem de trappen achterna, onderwijl allerlei krijgshafte kreten uitend, waaronder het: „Houdt den dief!” den boventoon voerde.

Er was echter niemand, die den dief kon houden en deze maakte van zijn voorsprong gebruik om naar den kelder te snellen en een deur stevig achter hem te grendelen.

Black, die intusschen vooraan was gekomen, hoorde hoe de grendel op de deur werd geschoven. Hij verloor geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest, maar snelde terug naar de achterzijde van het huis, opende daar een raam en begon uit alle macht te roepen:

„Dieven! Dieven! Onraad! Houdt den dief! Houdt den dief!”

Dat geroep klonk tamelijk dreigend door de stilte van den nacht.

En het bleef niet zonder uitwerking.

Van alle kanten hoorde men ramen open schuiven en met deuren slaan.

Uit verschillende ramen werden hoofden gestoken. Hier een met een nachtmuts gedekt, daar een hoofd in papillotten gestoken en weer verderop het slaperige gezicht van een student, die laat thuis gekomen was en nu in zijn eersten slaap werd gestoord.

Maar niemand wist wat er aan de hand was. Allen keken naar het huis van waaruit het angstige geroep van: „Dieven!” weerklonk, maar overigens zag men niets.

Wat was het geval?

Jack, die juist op het punt stond door het reeds genoemde kelderluik te ontvluchten had het geroep ook gehoord en begreep, dat hij zich nu zeker niet op straat moest wagen, maar afwachten tot de stilte was weergekeerd.

Dat was zijn ongeluk.

Want, terwijl hij daar op het punt stond door het luik te ontsnappen en naar buiten gluurde, om te zien of hij ook soms een stukje van zijn kameraad Bill kon te zien krijgen, zag hij daar op eens de figuur van een man uit het duister opduiken.

Dat ontlokte hem een hartige vloek.

Want die man was gekleed in politie-uniform en hij kende de platte pet maar al te goed, om niet te weten dat hij hier met een inspecteur van politie te doen had.

„Wel alle menschen, daar heb je er een van de prinsemarij;” aldus vloekte hij in stilte, terwijl hij meteen weer in het duister van den kelder wegdook. „Vervloekt, dat is gauw. Die heeft hier zeker op den loer gelegen in de

buurt en is op het geroep van dien idioot, hier boven, ongetwijfeld direct komen toelopen. Dat is wat moois. Wat moet ik nou doen? En waar zou Bill uithangen?”

Onder het mompelen van deze woorden bleef hij in elkaar gedoken zitten en wenschte zich naar het land waar de peper groeit.

Het was ook een fatale situatie voor hem. Achter hem het huis op stelten en voor hem de dreigende gestalte van een inspecteur van politie. Hij had de keus afgeranseld te worden door het personeel van het huis en daarna overgeleverd te worden aan de politie of deze zonder pak rammel in de armen te loopen.

Hij besloot nog even te wachten, maar om, wanneer het gevaar achter hem naderde zich over te geven aan den politiemans buiten.

Intusschen willen wij zien wat er gebeurd was, dat zoo spoedig een dienaar van den heiligen Hermandad op het terrein van de misdaad was verschenen.

Terwijl het personeel naar beneden was gehold onder aanvoering van den butler Mr. Black, was een der mannen, die al eenigszins op jaren was en vreesde bij een handgemeen met den inbreker het te moeten afleggen, achter gebleven. Hij was naar de kamer gegaan, waar zijn meester gewoonlijk zat te werken en waar hij wist, dat de telefoon stond.

En terwijl zijn collega's bezig waren in het donkere huis den inbreker achterna te hollen en Mr. Black uit alle macht uit het raam: „Dieven!” stond te roepen, had hij doodbejaard nummer 9999 Gerrard aangevraagd hetgeen, zooals de lezers zullen weten, het telefoonnummer van Scotland Yard is.

Hij had, zooals van zelf spreekt, onmiddellijk antwoord gekregen, daar het hoofdbureau van politie onder dit nummer wel twintig eigen lijnen heeft, zoodat men haast nooit behoefte te wachten.

Met een volmaakt kalme stem, maar op overtuigende wijze deelde de man mede, dat er onraad in huis was en dat hij veronderstelde dat er ingebroken was. De dief of de dieven waren gezien, zoodat er kans bestond, dat men deze nog zou kunnen achterhalen wanneer er onmiddellijk hulp gezonden zou worden.

De man kreeg ten antwoord, dat de hoofdinspecteur van politie weliswaar afwezig was, maar dat er onmiddellijk werk van gemaakt zou worden. Men zou direct een van de bekende vliegende auto's zenden, waarover

Scotland Yard beschikt en die dag en nacht voor dergelijke gevallen gereed staan.

Maar, — zal de lezer zich afvragen, — kon dit de reden zijn, dat er nu reeds een politie-inspecteur op het terrein van de misdaad aanwezig was?"

Neen, — moet het antwoord luiden, — dat was onmogelijk, want er waren nog geen tien seconden verlopen sedert het telefoongesprek van den knecht met Scotland Yard had plaats gevonden.

Er was echter iets anders gebeurd.

Zoodra het raam werd opgeschoven, was er beweging gekomen in de figuur van den tweeden inbreker, die zoo lang Jack binnen was geweest op den uitkijk had gestaan.

Deze had natuurlijk van het lawaai binnenshuis, zolang de ramen gesloten waren gebleven, niets gehoord, maar niet zoodra werd het raam met groot lawaai opengeschoven of hij begreep, dat er viezigheid aan den knikker was en behoefde waarlijk niet eens het geroep: „Dieven! Dieven!" te vernemen om te weten wat er aan de hand was.

Hij had onmiddellijk zijn plan opgemaakt en besloot te vluchten.

Hij kroop weg onder het beschermende struikje, waar hij op den loer had gelegen, met het plan een kleinen omweg te maken en zoo ongemerkt uit de buurt te komen en zich uit de voeten te maken.

Maar op hetzelfde oogenblik, dat de takken van de struik bogen, om zijn lichaam doorgang te verleen, bogen zich de takken van een naburige struik eveneens uiteen en kwam daar óók een gestalte uit te voorschijn.

Deze gestalte volgde den tweeden inbreker op den voet en trok onderwijl zijn jas uit.

Onhoorbaar als een kat sloop hij hem achterna en keerde onderwijl zijn jas ten binneste buiten. Hij trok de mouwen eveneens ten binneste buiten en trok daarna de jas weer aan.

Met zijn hoofddekseel maakte hij ook eenige vreemde bewegingen en zette het toen weer op.

De man had nu eensklaps een ander voorkomen gekregen. Zelfs in het duister kon men zien, dat men met iemand van de politie te doen had.

Zoodra hij zijn jas weer dicht geknoopt had, kwam er wat meer snelheid in de gestalte en juist toen Bill zich veilig waande, door over een laag hekje te klauteren voelde hij een zware hand op zijn arm en ontdekte

hij, terwijl hij verschrikt omkeek, dat hij door een inspecteur van politie werd aangehouden.

Hij uitte dezelfde woorden als zijn makker in het inwendige van het huis:

„Vervl. . . .” mompelde hij, „da's gauw. Hoe is het mogelijk? Die heeft zeker hier in de buurt op den loer gelegen en is op het eerste geroep toegesneld.”

De politie-inspecteur hoorde misschien wel iets van deze gemompelde woorden, maar hij zei niets, haalde een stel boeien uit zijn zak en deed deze braceletten den dief om, die zich dat zwijgend liet welgevallen.

Maar nu deed de inspecteur iets vreemds. In plaats van zijn arrestant mede te nemen naar de voorzijde van het huis, haalde hij een dik touw uit zijn zak, bond dit onder aan de beenen van zijn gevangene vast en bond dit touw met het andere einde vast aan een dikken boom achter in den tuin.

Na zich er van vergewist te hebben, dat de man nergens heen kon, keerde hij op zijn schreden terug en wandelde doodbedaad, zonder eenig geraas te maken, naar de voorzijde van het huis terug.

Hij kwam daar aan, juist op het oogenblik, dat Jack uit het kelderluik wilde ontsnappen.

Wat de inbreker deed, hebben wij reeds gezien.

Intusschen had het telefoongesprek van den ouden bediende zijn uitwerking gedaan.

Toen de dief in den kelder was verdwenen, durfden de overigen hem daar niet volgen. Er was daar geen electricch licht aanwezig en op een gevecht in het duister met een beroepsinbreker wilden zij het liever niet laten aankomen.

Zij waren daarom naar boven gegaan en kwamen den ouden bediende, die de politie had opgebeld juist in de gang tegen.

Black, die als hoofd der bedienden zich wilde laten gelden en vreeselijk uit zijn humeur was wegens het gevecht met zijn meester en zijn vergeefsche jacht op den inbreker, keek den man woedend aan en vroeg op norschen toon wat deze in het holst van den nacht in de kamer van zijn meester had gedaan.

De oude bediende bleef uiterst bedaard en vertelde wat hij had gedaan.

Dit was zóó logisch, dat Black opnieuw kwaad werd, omdat hij daar zelf niet aan had gedacht. Hij kon den man echter geen standje schoppen en besloot naar boven te gaan om zijn meester op de hoogte te stellen van hetgeen er in het huis had plaats gehad.

Hij klom de trappen op naar boven, liep de gang door, zeer op zijn hoede uit vrees, dat er misschien nog meer dieven in huis zouden zijn en kwam eindelijk voor de deur van de slaapkamer zijns meesters aan.

Hij bleef met het oor tegen den kier van de deur staan luisteren, maar daar hij niets verdachts hoorde, besloot hij de stoute schoenen aan te trekken en naar binnen te gaan.

Toen hij binnen kwam ontviel hem een uitroep van verbazing.

De dekens op het ledikant waren teruggeslagen en het bed was ledig.

Nog stond Black verbouwereerd te kijken en allerlei gedachten van menschenroof en dergelijke spookten hem door het hoofd, toen hij eensklaps door een zonderling geluid uit zijn overpeinzingen werk gewekt.

Dat geluid kwam van het einde der gang, alwaar zich een afgeschoten kamertje bevond, dat alleen voor het gebruik van den heer des huizes was bestemd en dat deze reeds in den voornacht had willen bezoeken, maar waarvan door het gevecht met zijn bediende niet was gekomen.

Toen Black zijn meester zoo eensklaps had verlaten, was deze overeind gekrabbeld, had eenige malen over zijn pijnlijk kloppend hoofd gewreven en was eindelijk tot de ontdekking gekomen, dat hij eigenlijk in bed behoorde te liggen.

Zonder zich af te vragen hoe het kwam dat hij zich buiten zijn bed bevond en waarom zijn slapen zoo klopten en zijn hoofd zoo pijn deed, klom hij weer in bed, trok de dekens over zijne ooren en poogde wederom in te slapen.

Aanvankelijk scheen hem dit wel te lukken, maar na verloop van een paar minuten keerde de pijn in zijn lijf terug en nu herinnerde hij zich dat hij op weg was geweest naar een zekere gelegenheid.

„Uitstel is geen afstel," dacht hij en manmoedig maakte hij wederom de noodige aanstalten om zijn uitgestelden tocht te hervatten.

Dit keer ging het hem beter af en zonder ongelukken bereikte hij de zekere gelegenheid op de gang en stoorde er zich weinig aan, toen hij de voetstappen van het terugkeerende personeel op de gang hoorde.

Hoewel zijn dronkenschap zoo goed als geweken was, bevond hij zich nog in een toestand waarin men geneigd is met de geheele wereld in vrede te leven, ofschoon er betrekkelijk dan maar een kleinigheid behoefde te

gebeuren om deze stemming totaal te doen omslaan.

Juist toen Black de kamer weer uitging, om een onderzoek in te stellen naar zijn meester, kwam deze, danig opgelucht, uit het kamertje te voorschijn en begon zijn tocht door de gang naar zijn slaapkamer.

Black snelde hem tegemoet, om zijn meester te ondersteunen.

Deze was zooals gezegd in een joviale bui en wilde er niet van hooren, dat hij ondersteund moest worden.

„Nee... nee... nee... Black, blijf jij maar... hik... lek... lekker slapen hoor, arme kerel... ben je je bed uitgekomen om... om... om... waar ben ik eigenlijk... o ja, dat is waar... hik... ook... ik zie het al... we hebben een fuif gehad... en nu kan ik niet slapen... maar ik ga... hik... het nu toch probeeren... dag Black... hou je maar goed hoor... hik... heb je ook een glaasje wijn... hik... gehad... Black? Ja toch... hoop ik... hik... lekkere wijn, hè... goed wijntje... zeg... hemelsche goedheid... wat heb ik een pijn in me kop... hik... hoe komt, dat Black... hik... heb jij ook zoo'n pijn in je test... nacht Black wel te... hik... rusten... hik... hoor... wel te rusten..."

Black, die wel zag dat zijn meester nog niet heelemaal nuchter was, maakte het plan hem naar zijn bed te brengen en dan zoo goed en kwaad het ging een verslag te doen van de gebeurtenissen.

Het duurde echter geruimen tijd voor hij Meneer Archie Brown, die zich hoe langer hoe meer opwond, naar bed had gekregen en toen dit eindelijk het geval was, hoorde men juist het luide getoeter van de politie-auto die in allerijl was komen aanrijden.

Nog vóór de wagen geheel had stil gehouden, waren er reeds een aantal politie-beambten van af gesprongen en stelden zich nu op, rondom het huis.

Zij bezetten de voor- en achterdeur, zwermden in een oogwenk door den tuin en hielden verder alle ramen en uitgangen in het oog.

Dit ging met de noodige drukte en lawaai gepaard, maar alsof dit nog niet genoeg was, werden er nu ook nog ramen opengeschoven, niet alleen van het huis waar ingebroken was, maar ook van de naburige huizen.

Kreten en uitroepen weerklonken en weldra was het een drukte en een lawaai van belang.

Het was alsof het klaarlichte dag was.

Dit alles werd ook duidelijk in de slaapkamer van den heer des huizes vernomen.

Black begreep wat het was en liet zijn meester, die rechttop in bed zat te gesticuleeren en wartaal uit te slaan, in den steek en snelde naar het raam, dat hij opendeed, om eveneens een kijkje naar buiten te nemen.

Dat was echter niet naar den zin van meener Archie Brown. Zonder zich een oogenblik te bedenken, kwam deze wederom zijn bed uit en snelde naar zijn buttler, die met zijn hoofd uit het raam hing en iets naar beneden schreeuwde.

Hij pakte hem bij zijn pyama-jas en trok hem met geweld naar binnen.

De politie, die naar boven gekeken had en eensklaps een hoofd in het duister zag eclipseren, dacht dat in de bewuste kamer onraad was en snelde de trappen op, om te zien wat er aan de hand was en of er soms hulp moest worden verleend.

Black, die zich eensklaps zoo naar binnen voelde getrokken, werd boos en wilde zich tegen zijn meester verweren. Deze liet zich dat niet welgevallen, met het gevolg, dat er wederom een gevecht ontstond tusschen de twee mannen, waarbij, omdat beiden in nachtkleeren waren gestoken, niet viel uit te maken wie van de twee de meester en wie de knecht was.

Nauwelijks lagen die twee weer over den grond te rollen of de politie was de trap opgeklimmen en kwam het vertrek binnen.

Wie beschrijft hun verbazing toen zij daar twee mannen met elkaar zagen worstelen.

„Hé, hé, wat is hier te doen?” klonk het uit den mond van den bevelvoerende brigadier. „Wat is dat hier voor een janboel? Worden we daarvoor in het holst van den nacht opgebeld, om met man en macht uit te rukken, teneinde twee kerels die elkaar aan het aftuigen zijn, te scheiden?”

„Nu maar, ik verzeker je, dat ik niet van die gekheid houd en dat ik er rapport van zal maken.

„Hallo, daar, jullie twee, ophouden met bakkeleien of jullie zullen eens wat zien.”

De twee worstelenden stoorden zich echter niet het minst aan deze woorden en vocht lustig door alsof hun leven er van afhing.

Toen de brigadier dat zag, werd hij woedend en gaf bevel de vechtenden te scheiden.

Twee der pootigste politie-agenten wierpen zich nu op hen en na eenige pogingen slaagden zij er dan ook werkelijk in de worstelenden te scheiden.

Danig gehavend, met scheuren in hunne pyama's en danig verwarden haren stonden de twee elkaar als Piet Lut aan te kijken.

Daar Black ten minste niet dronken was geweest en daardoor het nuchterste uit zijn oogen keek, richtte de brigadier zich tot hem en keek zelfs niet naar den heer des huizes om.

Deze echter vroeg hakkeland om een glas water, hetgeen hem door een der agenten werd overhandigd en nauwelijks had hij gedronken of hij scheen zijn roes kwijt te zijn en zich te verwonderen over hetgeen er met hem en in zijn huis was voorgevallen.

Met groote aandacht luisterde hij naar Black, die bezig was een uiteenzetting te geven van hetgeen er dien nacht in huis had plaats gevonden.

„Dus er is hier ingebroken?” vroeg de brigadier, nadat hij ijverig notities had gemaakt en op het punt stond zijn zakboekje weer weg te bergen.

„Zoo? En waar is de dief nu? Zeker laten ontsnappen, hè? Jullie zijn me helden.

„Het heele huis vol met mannen en niet in staat om met z'n allen één onnoozel inbreker-tje vast te houden. En dan roepen ze de politie als alles al achter den rug en de vogel gevlogen is. Het is wat moois!”

Hij draaide zich reeds op zijn hielen om, om zich te verwijderen, toen er eensklaps kreten van buiten weerklonken.

Het raam stond nog open en allen snelden daarheen, om te hooren wat er aan de hand was.

Kreten weerklonken en men hoorde duidelijk boven het geraas uit een krachtige stem, die bevelen gaf.

De brigadier bedacht zich niet lang, maar liet alles in den steek en snelde de trappen af naar buiten.

Toen hij de deur uitkwam zag hij eenige menschen, die over hun nachtgewaad een of ander kleedingstuk hadden aangetrokken zich voor het hek verdringen en blijkbaar aandachtig turen naar iets, dat zich achter in den tuin afspeelde.

De brigadier bedacht zich niet lang, maar draaide zich om en wendde zich naar dat gedeelte van den tuin, dat achter het huis lag en waar hij eenige leden van het personeel, alsmede een inspecteur van politie aanwezig zag.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een kranig politie-inspecteur.

„Hier, jullie allebei! Vooruit de handboeien aan! Voorwaarts marsch!”

Degene, die deze woorden op luide energieken toon uitte, was een inspecteur van politie, te oordeelen naar zijn kleeding, maar zelfs al had hij deze kleeding niet gehad, dan nog zouden de agenten en de brigadier hem herkend hebben, want zij mompelden onder elkaar:

„Daar heb je waarachtig hoofd-inspecteur Baxter! Waar zou die ineens zoo gauw vandaan gekomen zijn?”

Zij zeiden dit echter niet hardop, maar sloegen de hand aan den helm om het militair saluut te brengen, zooals Baxter hun dat geleerd had en bleven eerbiedig staan luisteren, in afwachting van nadere bevelen.

„Hier jullie daar,” klonk wederom de stem van den inspecteur tot een paar der stevigste agenten: „hier, jullie daar en pak die kerels eens van mij over.”

De inspecteur duwde twee mannen voor zich uit, waarin de lezers aanstonds de twee inbrekers Bill en Jack hebben herkend.

„Ik heb die twee vogeltjes juist gevangen,” aldus ging de inspecteur voort, „het was maar wat goed, dat ik er juist aan kwam, anders was die eene jullie nog te glad af geweest.”

„Deze (hier doelde hij op Bill) zat op zijn hurken in het gras onder een struik en liet zich doodkalm door mij arresteeren, daar ik vlak naast hem had gezeten, zonder dat hij het gemerkt had. Maar nauwelijks had ik hem goed te pakken of daar kwam sinjeur nummer twee (hiermede werd Jack bedoeld) uit het kelderluik daarginds te voorschijn en wilde de plaat poetsen. Dat kwam niet overeen met de plannen, die ik met hem had, zoodat ik sinjeur nummer een zoolang in het gras liet vallen en nummer twee achterna zette.

„Ik pakte hem juist bij het hek en daar hij een keel opzette, daar hij vond, dat ik hem te hard aanpakte, trommelde hij de geheele buurt bij mekaar.

„Aan één kant is dat gelukkig, want hier-

door werden jullie ook op mij attent gemaakt. Als die kerel niet geschreeuwd had, hadden jullie mij misschien den geheelen nacht met die twee kerels laten staan. Maar enfin, laat ik daar maar niet verder over napraten, gedane zaken nemen geen keer, maar ik verzoek jullie om voortaan wat beter uit jullie oogen te kijken.

„En nu, pak àn en die kerels de handboeien aangedaan!”

De inspecteur bleef toezien hoe de brigadier de ijzeren handboeien te voorschijn haalde en ze de mannen omdeed.

„En nu,” aldus ging de inspecteur voort, „zullen we eens zien wat die heeren hebben willen meenemen. Hier heb ik een zak, die heb ik gevonden en ik veronderstel dat de inhoud ons wel wat wijzer zal maken. Kijk jij dat eens na.”

Deze laatste woorden sprak de inspecteur tot een anderen agent, die er met een open mond, stom van verbazing bij stond.

De man pakte den zak aan en keek er in. Zijne oogen begonnen te fonkelen. Hij stak zijn langen arm er in en haalde er een handvol zilveren vorken en lepels uit.

„Aha,” lachte de inspecteur, „daar zit de aap, kom maar mede jullie allemaal en laten we eens zien wat er verder wordt vermist.”

De stoet ging naar het huis toe en werd daar ontvangen door den butler, die reeds vooruit was gesneld en die reeds wist te vertellen, dat er ook de zilveren kandelaars en fruitbakken en verder tafelgerei werd vermist.

„Dat dacht ik wel,” zei de inspecteur, „die rommel moet echter nog in de buurt zijn, tenzij zij een derden medewerker hebben gehad, die er mede van door is gegaan.”

„Allo, vlug wat,” riep hij tot een paar andere agenten, „gaat eens spoedig kijken in den tuin en in den ontrek of jullie nog wat anders kunt vinden.”

De agenten verwijderden zich en ook de brigadier wilde heengaan.

„Neen, brigadier, jij blijft hier,” klonk de

bevelende stem van den inspecteur, „dat is iets wat je mannetjes wel alleen op kunnen knappen, jou heb ik noodig voor wat anders. Roep den heer des huizes eens hier. Ik moet met hem spreken.”

De brigadier gehoorzaamde en ging, voorafgegaan door den buttler, naar boven.

De inspecteur bleef nu alleen achter met eenige agenten en de twee inbrekers.

„Zie zoo,” zei hij, „in afwachting van de verdere dingen, die komen zullen, kunnen wij vast voortgaan.

„Jullie brengen de twee gesnapte heeren eerst maar eens naar de auto en wacht daar op den brigadier. Voorwaarts marsch!”

De agenten, die bang waren geweest voor een duchtige schrobeering, lieten zich dit geen twee maal zeggen, maar zij namen de inbrekers Bill en Jack, die tot nu toe niets hadden gezegd, in hun midden en marcheerden naar de auto, die voor het hek was blijven stil staan.

De toegelopen menigte was intusschen, daar het nog hartje nacht en tamelijk koud was, verdwenen.

Men had het warme bed opgezocht en de straat was verlaten.

Toen de inbrekers in de auto waren gebracht bleven de andere agenten er bij staan, gereed om ook hunne plaatsen in te nemen.

Terwijl dit gebeurde, kwamen de twee agenten, die de inspecteur had uitgezonden om naar het zilverwerk te zoeken terug. Zij droegen een grooten zak in hun midden en bij onderzoek bleek daar werkelijk een aantal zilveren voorwerpen in te zitten.

Tegelijkertijd kwamen de brigadier, de buttler en de heer des huizes van boven af en de keuken binnen, waar de inspecteur naar toe was gegaan.

Hij was juist bezig met het onderzoek van den zak en stalde de gevonden voorwerpen op de keukentafel uit.

„Zoo,” zei hij op bedaarden toon, „meer zit er niet in. Wie is hier competent om na te zien of er niets meer wordt vermist?”

De buttler trad naar voren en bekeek de voorwerpen met het oog van een kenner.

„Ja, dat het echt zilver is, behoef je mij niet te vertellen,” zei de inspecteur lachend, „dat is in orde, ik moet alleen weten of er misschien nog meer word vermist. Kijk eens, uit dezen zak heb ik al die vorken en lepels gehaald, laten we allen eens tellen en verder de balans opmaken van de zwaardere voorwerpen.”

De buttler beet zich op de lippen, dat hij zoo gevoelig op zijn nummer werd gezet en bukte zich over de tafel, om de vorken en lepels te tellen.

„En wie hebben we daar?” vroeg de inspecteur eensklaps zich wendend tot den heer des huizes, die nu in zoo verre uit zijn roes was ontwaakt, dat hij weer recht op zijn beenen kon staan, maar overigens met eenige schrammen en blauwe plekken op zijn gezicht, geen zeer voordeelich figuur sloeg.

„En wie hebben we daar?” herhaalde de inspecteur en voor een aandachtig toehoorder was het alsof er een tikje ironie in zijn stem klonk.

De heer Archie Brown kwam naar voren, maakte een onhandige buiging, waarbij hij weer bijna zijn evenwicht verloor en zei:

„Mijn naam is Brown, Archie Brown, om u te dienen. Ik ben de eigenaar van het huis en vrees, dat ik op het oogenblik het slachtoffer ben van een diefstal met inbraak. Met wien heb ik de eer te spreken?”

„Ik ben hoofd-inspecteur van politie,” antwoordde de inspecteur, „zooals u aan mijn uniform kunt zien en hoe mijn naam is, dat kunt u aan elken agent vragen.”

„Hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard,” bromde de brigadier, terwijl hij zijn rechterhand naar zijn helm bracht.

„Aangenaam met u kennis te maken,” begon de heer Archie Brown, maar de inspecteur liet hem niet uitspreken. Hij hief zijn hand op en zei:

„Al goed! Al goed! Het is op het oogenblik geen tijd en geen gelegenheid om plichtplegingen te maken. Wij hebben hier wel andere dingen te doen. Zooals u gehoord zult hebben, is het slechts aan een toeval te danken, dat de twee inbrekers, die een nachtelijk bezoek aan uw woning hebben gebracht gesnapt zijn.

De brigadier en agenten hadden hen zeker onder hun handen laten ontsnappen, maar gelukkig kwam ik juist bijtijds, om de heeren te beletten zich te verwijderen met het reeds gestolene. Wij hebben de hand kunnen leggen op het zilverwerk en nu is het wachten nog alleen op de constateering, dat er verder niets wordt vermist, want het zou natuurlijk zeer goed mogelijk zijn, dat een derde er bij is geweest, die heeft weten te ontsnappen met een gedeelte van den buit.”

Op dat oogenblik kwam de buttler hem in de rede vallen met de mededeeling, dat er van al het zilverwerk geen stuk werd vermist en dat de schade zich bepaalde op eenige ver-

buigingen van een zilveren candelabre, hetwelk echter met weinig onkosten was te herstellen.

„Mooi,” zei de inspecteur, die zijn zakboekje voor den dag had gehaald, maar dit nu weer dichtklapte, „mooi, dan hebben we hier niets meer te doen, tenzij” . . . .

Hij bedacht zich eensklaps en keerde op zijn schreden terug.

„Tenzij?” . . . vroeg de heer Archie Brown.

„Tenzij er nog andere voorwerpen van waarde in huis zijn,” vulde de inspecteur aan, „of wel geld. Is er ook misschien geld in huis geweest?”

„Dat is er zeer zeker,” antwoordde de heer Archie Brown, die op eens bleek werd, „maar ik twijfel er niet aan of dat is nog op zijn oude plaats.”

„Dat zullen wij dan moeten constateeren,” zei de inspecteur onverstoort, „wilt u mij maar voorgaan, dan zullen wij het samen onderzoeken.” De brigadier en de buttler wilden hen volgen, maar daar scheen de heer Brown wel wat op tegen te hebben en de inspecteur blijkbaar ook.

Deze laatste draaide zich op zijn hielen om en beval den brigadier en de drie nog wachtende agenten naar de auto terug te gaan.

„Vooruit, ingerukt marsch,” beval hij, „stap in en neem de twee inbrekers mede naar Scotland Yard. Ik zal hier deze zaak verder afwikkelen en kom zoo spoedig mogelijk jullie achterna.

„En jij, waarde heer buttler,” aldus wendde hij zich naar Black, toen de agenten onder aanvoering van den brigadier waren ingestapt, „en jij, ga naar de bedienden en beveel hen naar hunne kamers te gaan of beter, laat ze hier in het sousterrain of in de keuken blijven, tot ik hen roep voor het geval ik hen nog wat te vragen heb.

„Ik ga nu met den heer des huizes naar boven en jullie behoeven ons onder geen voorwendsel te storen en alleen maar te komen als ik jullie roep.

„De heer Black blijft verantwoordelijk voor jullie.

„Vooruit meneer Brown, ik ben tot uw dienst.”

De heer Archie Brown scheen dit echter overbodig te vinden en hij zei:

„Laat maar inspecteur, ik ben u zeer dankbaar voor uw hulp, maar de rest is voor mijn rekening. Ik kan niet aannemen, dat het geld ook gestolen is.”

„Aannemen of niet aannemen,” zei de in-

specteur barsch, „daar heb ik niets mede te maken. Er wordt hier niet naar iemands meening gevraagd, maar naar feiten. Ik ben hier om feiten te constateeren en ga niet heen voor dat ik dat heb gedaan. Ga mij voor, als ik u verzoeken mag!”

Het scheen dat de heer Brown nog iets wilde zeggen, want hij opende daartoe reeds zijn mond, maar een blik op het vastberaden gelaat van den hoofd-inspecteur deed hem op zijn besluit terugkomen en zuchtend draaide hij zich om en ging de keuken uit, de trap op, de gangen door en zoo naar boven naar zijn kamer.

Deze kamer lag op de eerste verdieping en was zeer weelderig gemeubeld. Er stond een ouderwetsche, eikenhouten kast, die vaak nog sterker zijn dan goedkoope brandkasten en waarin ouderwetsche menschen gewoon waren hun geld in te bewaren.

Het scheen, dat ook de heer Archie Brown tot deze ouderwetsche menschen behoorde, want hij stapte op de kast toe, om die aan den inspecteur te wijzen.

Maar toen hij deze aankeek, was er iets, dat hem plotseling midden in de kamer deed stilhouden en hem aankijken.

De inspecteur was namelijk geen inspecteur meer.

Met een onnavolgbare vlugheid had deze zich van zijn uniformjas ontdaan, deze ten binnenste buiten gekeerd en toen weer aangehouden.

Er stond nu reeds een heel ander man voor hem.

De heer Brown was zóó verbaasd, dat hij vergat zijn mond te sluiten en niet in staat was één enkel woord te uiten.

Maar hij zou zich nog meer gaan verbazen.

De gewezen inspecteur begaf zich naar de kamerdeur, draaide daar den sleutel in het slot om en stak dien sleutel in zijn zak. Vervolgens ging hij naar de gordijnen en schikte deze zoo, dat er geen straaltje licht naar buiten kon doordringen.

Toen veegde hij met een vermoeid gebaar over zijn gelaat, waarbij de heer Brown tot zijn onuitsprekelijke verbazing zag, dat de knevel en de baard, die de lip en de kin van den hoofd-inspecteur versierden, aan diens vingers bleven kleven.

Vervolgens zag hij hoe de gladgeschoren heer een monocle in het oog klemde, zich languit in een luien stoel wierp en een sigaret aanstak, terwijl hij zijn met briljanten versierden sigarettenkoker aan den heer Brown

aanbod, die echter te verbouwereerd was om er gebruik van te maken.

„Ik... kik”... begon de heer Brown te hakkelen.

„Zeer juist,” viel de vreemdeling hem in de rede, „zeer juist, ik kik, dat doet u ook. U kikt, maar ik mag u zeker wel vriendelijk verzoeken nu niet meer te kikken.

„Met uw verlof, maar ook zonder dat verlof, zal ik nu verder het woord alleen voeren, op straffe van”...

De vreemdeling vervolgde zijn zin niet, maar dat was ook niet noodig, want de heer des huizes keek plotseling in den glanzenden loop van een Browning-revolver.

De heer Brown maakte een gebaar alsof hij zijn handen wilde opsteken.

„Zeer juist,” lachte de vreemdeling weer, „zeer juist, ik zou u kunnen dwingen uw handen op te steken, maar dat wil ik niet doen omdat het nog al vermoeiend is en omdat u zich bij het diner, dat u hedenavond hebt gegeven, nogal veel inspanning getroost hebt. Ik verg dus niet van u dat u uw handen opsteekt, maar waarschuw u wel iets anders met uw handen te doen, anders mocht dit dingetje, — hier speelde hij met de revolver in zijn handen, — eens afgaan en dat heeft altijd heel onaangename gevolgen, maar dat behoeft ik u als man van de wereld natuurlijk niet te zeggen.

„En luister nu eens goed, waarde heer Brown,” aldus ging de vreemdeling voort, „ik vind het niet prettig om u hier, zeer onvoldoende gekleed, en midden in den nacht, lang aan de praat te houden. Als u goed oplet is ons onderhoud spoedig afgelopen en kunt u naar uw bed en ik... naar huis gaan.”

„Ik zal beginnen met mij zelf voor te stellen.

„Mijn naam is Lord Edward Lister of, als u dit liever hebt, John Raffles. Waarschijnlijk wel eens van gehoord niet waar? en nu natuurlijk geen zin om uw hand uit te steken teneinde de mijne te drukken en te zeggen: Aangenaam met u kennis te maken.

„Nee, niet waar, nu laat ik u gerust stellen, dat is ook niet noodig, want zelfs al zou u daar wel behoefte aan hebben gevoeld, dan zou het nog de vraag zijn of ik het wel had willen doen, want ik ken u.

„Meneer Archie Brown... ik ken u”...

Raffles was opgestaan en een paar pas genaderd, terwijl hij Archie Brown met zijn doordringende oogen strak aankeek.

Het scheen wel alsof Brown op zijn beenen

stond te beven en op het punt stond om hulp te roepen.

Raffles zag dat, begon te lachen en zei:

„Ja, waag het eens om om hulp te roepen! In de eerste plaats zou het nergens toe dienen, want het personeel zit op mijn bevel in het sousterrain en wacht, tot ik hen roep, ten tweede, zou ik je al lang het levenslicht hebben uitgeblazen vóór er iemand had kunnen opdagen en ten derde is zoo juist de auto met agenten en brigadier naar Scotland Yard vertrokken. Er is dus geen hulp te krijgen, ook al zoudt gij uw longen uit uw borst schreeuwen.

„Maar komaan, dat wildet gij ook niet doen, niet waar? Ik wed, dat ik, als ik hier vandaan ga, dikke vrienden met u ben en ten teeken, dat ik het niet kwaad met u meen, verzoek ik u om niet te blijven staan, maar eens op uw gemak hier tegenover mij te gaan zitten.

„Ziezoo, dat is een veel aangename manier om een gesprek te voeren dan wanneer een der deelnemers zoo vermoeiend blijft staan. Dus u weet wel, dat u geen gebruik zult maken van een sigaret? Neen? Nu, dan zal ik maar voor twee rooken.

„En nu ter zake.

„Ik ben hier gekomen om eens met u te spreken over het feit, dat u sedert eenige jaren vergeten hebt, één cent, ook maar één cent, aan uw arme medeschepselen te geven.

„Dat is natuurlijk een verzuim en om dat verzuim goed te maken ben ik hier.

„Daar in die brandkast, zooals ik die oude eiken kast wel noemen mag, zit de aap en ik weet dat de heer Archie Brown er goed bij zit. Ik heb daarom uw aandeel in het budget voor mijn jaarlijksche giften aan de armen bepaald op twintig duizend pond sterling, hetgeen belachelijk weinig is met het oog op uw rijkdom.”

„Twin... twintig... twintig duizend”... hakkelde de heer Brown.

„Ja,” lachte Raffles, terwijl hij een versche sigaret opstak en het eindje van de oude in den kouden haard wipte, „ja, dat is toch niet veel, niet waar? Maar u hebt natuurlijk het recht om dat bedrag te verhoogen. Maar komaan, laten wij het daar maar op laten.”

„Maar... hoe... komt u er bij... m'n goed heer”...

„Hé, hé,” lachte Raffles, „niet vleien hoor. Daar houd ik niet van. Ik weet maar al te goed, dat je me geen goede heer vindt, dus dat behoeft je ook niet te zeggen en op je vraag

hoe ik daar toe kom, antwoord ik het volgende:

„Ik ben goed ingelicht, ik heb thuis een zaken- en personenregister dat mij uitgebreide inlichtingen kan verschaffen over alle personen en zaken, waarvan ik wat meer wensch te weten en nu ben ik te weten gekomen, dat de heer Brown zeer rijk is geworden, dank zij enkele handelingen, die eigenlijk het daglicht niet kunnen velen, maar daar zullen we nu maar niet over spreken. Verder weet ik, dat de heer Brown groote sommen uitgeeft om zichzelf en zijn vrienden te vermaken, maar dat hij totaal vergeet, dat er ook menschen zijn op de wereld, die aanspraak mogen maken op zijn liefdadigheidszin, die helaas zoek schijnt te zijn. Ten gevolge van de inlichtingen omtrent uw persoon en zaak had ik het plan gemaakt u hedennacht een bezoek te brengen om dat gedeelte van uw vermogen gedurende uw slaap weg te nemen en u per brief zooals dat mijn gewoonte is, op de hoogte te stellen, maar toevalligerwijze vernam ik dat er twee heeren waren, die hetzelfde plan hadden, maar het wat grondiger wilden uitvoeren door niet alleen een gedeelte van uw vermogen, maar dit zoo mogelijk geheel en verder al uw zilverwerk te stelen. Ik heb dit kunnen beletten en u hebt dus alle reden mij dankbaar te zijn. Niet alleen heb ik twee gauwdieven, twee gevaarlijke heeren, die tegen een menschenleven niet opzien, aan den rechter overgeleverd maar bovendien heb ik een gedeelte van uw vermogen voor u gespaard.

„Maar hiervoor kom ik nu het deel opeischen, dat ik u genoemd heb.”

„En als ik eens weiger,” zei de heer Archie Brown, een zwakke poging doende om heldhaftig te kijken.

„Dat zult ge niet,” lachte Raffles, terwijl hij onwillekeurig met zijn revolver speelde.

Brown zei niets meer, maar stond op, ging naar de ouderwetsche kast en stak zijn hand in den zak.

Hij haalde haar er echter direct weer uit en zei:

„Dat is waar ook. Hoe dom, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. De sleutels zitten in mijn kleeren en die liggen natuurlijk op mijn slaapkamer. Ik zal ze moeten gaan halen.”

„O, dat is niet noodig,” lachte Raffles. „Ik ben op alles voorbereidt. U behoeft zich geen moeite te geven om naar boven te gaan. Ik zal u laten zien, dat het werkelijk met Raffles is, dat gij te doen hebt. Raffles wordt immers genoemd, de koning der inbrekers en ofschoon

ik de bescheidenheid zelve ben en niet houd van grootspraak wil ik u toch bewijzen, dat hier geen overdrijving inschuilt.

„Let op,” zei hij, terwijl hij naar de kast toewandelde.

Hij stak zijn hand in zijn vestzak, haalde er een minutieus klein, glimmend voorwerp uit, stak dit in het slot, dat even kraakte en toen openviel.

De kast was geopend zonder dat het slot ook maar even beschadigd was.

„Ziet ge wel,” zei Raffles, „het is eenvoudig als bonjour, en het verdere evenzeer. Hier ligt het geld, — hij nam een stapeltje banknoten op, — en daarvan neem ik twintig biljetten van 1000 pond sterling af en laat de rest liggen voor mijnheer Archie Brown, die mij daarvoor natuurlijk heel dankbaar is.

„Ik steek nu de bankbiljetten in mijn zak, doe de kast weer dicht met hetzelfde sleutel-tje, dat zoeven gediend heeft om de kast te openen.

„En daar ik hier verder niets meer te doen heb, wil ik u groeten.”

Raffles was onder het uitspreken van deze woorden naar het venster gewandeld en schoof de gordijnen op zij. Vervolgens schoof hij ge-ruischloos het raam open en sloeg een zijner beenen over het kozijn.

„Adieu, mijnheer Brown, het was mij een waar genoegen te zien, dat gij zoo handelbaar zijt, ik wed dat gij u in het vervolg zóó zult gedragen dat mijn komst hier in de toekomst overbodig is. Als ge soms niet mocht weten wat ik daarmede bedoel, dan wil ik u nog alleen maar zeggen, dat ge nu en dan eens een bedrag aan de armen moet geven en zorgen dat dit in de dagbladen wordt vermeld. Ik houd altijd notitie van dergelijke krantenberichten, zoodat ge dan geen bezoek van mij meer te vreezen hebt.

„Wat de wijze van mijn vertrek aangaat, misschien vindt u die wat vreemd, dat is ook zoo, want de meeste menschen vertrekken altijd door de deur, maar daar ik een weinig van mijn medemenschen verschil, wil ik ook een weinig van hun gewoonten afwijken, waar het geldt te vertrekken. Nogmaals adieu mijnheer Brown!”

Brown zag nu, dat de gentleman-inbreker ook zijn tweede been uit het venster wipte, maar hij was te verbouwereerd om iets te zeggen.

Raffles kwam echter nog even terug.

„A propos,” zei hij, „dat is waar ook, ik had het haast vergeten. Hier is de revolver. U

mag dat ding als een aandenken aan mij behouden. Ik heb haar ook niet meer nodig."

Hij legde de revolver op de tafel en ging wederom naar het venster.

Nu was het alsof de heer Brown eensklaps zijn tegenwoordigheid van geest terug kreeg.

Als een tijger wierp hij zich op het door Raffles achtergelaten wapen, haalde de haan over, richte de revolver op den Grooten Onbekende en drukte af.

Maar men hoorde niets dan een ketsend geluid en het gelach van Raffles, die zich nog even op het kozijn zittend, omdraaide.

De meesterdief hief dreigend de wijsvinger omhoog en zei:

„Dat is niet mooi van u mijnheer Brown, om iemand van achter aan te vallen, maar

zoals u ziet, hindert het niet, want de wapens die ik bij mij draag zijn altijd ongeladen. Ik zou nooit van een wapen tegenover een weerlooze kunnen gebruik maken, daar een menschenleven mij heilig is. Ik dacht, dat u dat wel wist. Maar het schijnt, dat het niet het geval is en nu, adieu."

Met deze woorden verdween Raffles over het kozijn in het nachtelijk duister.

Brown, die de revolver had weggeworpen, snelde naar het venster en keek naar buiten, maar er was niets te zien dat op den Grooten Onbekende geleek.

Het scheen een oogenblik, dat hij om hulp wilde gaan roepen, maar hij zag blijkbaar het nuttelooze van zijn poging in en schoof met een zucht het venster dicht.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

ZESDE HOOFDSTUK.

Zie de maan schijnt . . . .

De maan scheen pal in Hudleystreet.

De eene kant der huizen, welke tot nu toe door de maan was beschenen, lag in het duister en zoetjesaan bereikten hare stralen de overzijde.

Het eerste huis, dat door hare stralen zou worden beschenen, zou dat van Sir Edwin Hamilton zijn.

De straat was geheel verlaten.

Ten minste dat scheen zoo voor den oppervlakkigen beschouwer. Maar deze zag natuurlijk de twee mannen niet, die elk aan een einde der straat op de wacht stonden.

De eene was klein en had een knevel en kleinen puntbaard; de ander was nog iets kleiner en was gladgeschoren.

Zij schenen reeds lang op de wacht te staan, want nu en dan zuchtten zij van de verveling en stampten met de voeten om er wat warmte in te brengen. Want om stil te staan was het eigenlijk veel te koud.

Dit belette hen echter niet om het huis van Lord Edwin Hamilton strak in het oog te houden.

Eindelijk bereikten de stralen der maan den gevel.

Langzaam ging de nachtvorstin verder. De vensterkozijnen kregen nu een beurt en in plaats van donkere schaduwen te werpen, werden zij hel verlicht door den blauwachtigen manegloed.

Het leek wel of de mannen die de wacht hielden, den adem inhielden.

Plotseling bereikte de eerste manestraal de stoep en op het zelfde oogenblik speelde er een vreemde gloed op een donker voorwerp, dat op de stoep stond.

De mannen, alhoewel onzichtbaar voor elkaar, daar zowat de geheele lengte van de straat hen scheidde, bogen zich als bij afspraak voorover om beter te kunnen zien.

Op hetzelfde oogenblik uitten zij een gesmoorden kreet en stoven vooruit, zoo snel als hun beenen hen konden dragen, in de richting

van het huis, waar op de stoep de geheimzinnige gloed straalde.

Wat was er gebeurd?

Het leek wel alsof er op de stoep van dat deftige gebouw een man in geknielde houding voor de deur zat met een voorwerp in de hand, dat dat licht uitstraalde.

De lezers, die zich herinneren dat Raffles eenige uren van te voren een nikkel plaatje op de borst van de pop heeft gespeld, zullen begripen wat dat is, daar de maan hare stralen op dat glimmende voorwerp wierp.

Maar de beide mannen, die daar hijgend voorwaarts stuiven, weten dat natuurlijk niet.

Zij denken aan heel iets anders en zonder zich een oogenblik te bedenken snellen zij de stoep op en werpen zich op den man.

Zij zijn niemand anders dan hoofd-inspecteur Baxter en inspecteur Marholm, die in de geknielde figuur met den hoogen hoed en het lichtuitstralende voorwerp ter hoogte van de borst, Raffles vermoeden, dien zij thans willen gaan arresteren.

Beiden hopen, dat de ander den meesterdief nog niet gezien heeft en dat hij de eer zal hebben den Grooten Onbekende, op wien nu reeds zoo vele jaren wordt geloerd, te arresteren.

Maar zij zijn beiden even vlug en daar zij tegelijk weggerend zijn, komen zij ook gelijktijdig aan de stoep, waar de geknielde figuur nu hel door de stralen van de volle maan wordt beschenen.

Zij vliegen de stoep op elk van een anderen kant en werpen zich tegelijk op de figuur.

Zien zij dan niet, dat die man geen man is, dat die figuur niets anders is dan een pop van stroo, die men een houding heeft doen aannemen, waardoor zij in den waan worden gebracht, den gentleman-inbreker voor zich te zien?

Neen, zij zien het niet. Zij zijn verblind door de vreugde nu eindelijk het geluk te hebben dezen man te arresteren.

Hevig is de botsing. Beiden zijn zij de pop op het lijf gevallen en dat weerstaat het van stroo in elkaar gedraaide ding natuurlijk niet.

De hoed valt af en het nikkelen plaatje valt kletterend op den grond.

Maar de politiemannen merken het niet.

Zij zien daar vóór zich een gentleman-inbreker en knellen hem in hun armen vast.

Terwijl zij met één hand hem omkneld houden, tasten zij met de andere hand in den zak naar de handboeien.

Maar wat is dat? Verweert Raffles zich? Was daar niet een hand die de hand van Baxter trachtte te grijpen.

Hetzelfde denkt ook Marholm en beiden slaan tegelijkertijd hun vuist uit, om den arrestant een slag toe te brengen.

De slag is raak ook. De slag van Baxter treft Marholm, die van Marholm treft Baxter en de pop rolt als een levenloos voorwerp van de stoep naar beneden.

De politiemannen merken het niet. Zij hebben elkaar omkneld en Baxter ziet Marholm voor den meesterdief aan, terwijl de politie-secretaris zijn chef voor den Grooten Onbekende houdt.

Stug worstelen zij in stilte voort. Geen ander geluid komt over hun lippen dan de fluitende ademhaling, terwijl beiden zich inspannen het van den ander te winnen.

Marholm is iets vlugger en sterker dan Baxter en na herhaalde vergeefsche pogingen voelt hij dat hij eenige overwicht op zijn tegenstander krijgt.

Dat geeft hem moed en hijgend komt het over zijn lippen:

„Laat die tegenstand varen, Raffles. Je bent er nu bij. Tegenstand en verzet kan de straf slechts verzwaren.”

Maar Baxter heeft die woorden gehoord en herkent de stem van zijn secretaris.

Het is nu zaak zich bekend te maken en hij zou ook zeker wel gesproken hebben, als juist niet op dat oogenblik Marholm een beslist overwicht had gekregen en doodgemoedereerd op den mond van zijn tegenstander was gaan zitten.

Baxter stikt half en kan geen woord uitbrengen. Hij voelt hoe hem de handboeien worden aangedaan, waarna Marholm eindelijk opstaat en zijn tegenstander weer gelegenheid geeft zijn achterstalligen adem in te halen.

Baxter gelukt dit na enkele vergeefsche pogingen en als hij genoeg adem heeft om zich hoorbaar te maken zegt hij:

„Ezell! Stommerik! Uilskuiken! Jij denkt zeker heel slim geweest te zijn, hè? om mij gevangen te nemen in plaats van den meesterdief, dien je natuurlijk weer onder je handen hebt laten ontsnappen.

„Maak me los, ezelsveulen, als je niet wilt, dat ik morgen bij den Lord Mayor mijn beklag indien.”

Marholm staat perplex, als door den donder getroffen.

Hij hoort duidelijk de stem van zijn onmiddellijken chef en als hij zijn elektrische zaklantaarn aandraait, ziet hij in den stralenbundel ook werkelijk Baxter op de keien liggen.

„Hoe is dat nu mogelijk?” denkt hij en vergeet van verbazing zijn mond te sluiten.

„Zeg, komt er haast wat van?” gromt Baxter, „of ben je van plan me den heelen nacht zoo op de straat te laten liggen? Ik doe een verkoudheid op voor mijn verdere leven.”

Marholm, die ziet, dat hij zich vergist heet, maakt de boeien los en helpt Baxter op staan.

„Hoe kom jij zoo idioot om mij te slaan en ten slotte te boeien, domoor,” vraagt Baxter, die pijnlijk zijn been wrijft.

„Diezelfde vraag kan ik ook wel aan u doen, chef,” zegt Marholm, terwijl hij met een pijnlijk gezicht zijn arm wrijft.

„U bent op mij aangevallen en ik op u, terwijl wij beiden in de meening waren dat wij Raffles te pakken hadden.”

„Maar waar is Raffles dan? Ik heb hem toch duidelijk in het maanlicht op de stoep zien zitten!”

„Ik weet het niet,” zegt de een.

„Ik ook niet,” zegt de ander en beiden probeeren weg te gaan.

Maar het volgende oogenblik liggen zij beiden opnieuw op straat.

Zij vloeken daarbij zoodanig, dat er beslist geen kans op een betere wereld na dit tranendal voor hen is weggelegd.

Zij zijn gestruikeld en kijken naar het voorwerp, dat hen heeft doen vallen.

Het is een schoen.

Verder op ligt er nog een en weer wat verder een gedeukte oude, hooge hoed.

Zij rapen die voorwerpen op en kijken er met belangstelling naar.

Het is alsof zij verwachten nog iets anders te vinden en zij kijken rondom zich.

En waarlijk! Waarlijk, daar vinden zij wat zij zoeken.

Daar, nog wat verder, ligt een hoopje kleeren met een heeleboel verward strooi, die er blijkbaar is uitgevallen.

Zij rapen de kleeren op en zien iets wits.

Beiden grijpen er naar en zij houden een blaadje papier tusschen de vingers.

Met een angstig voor gevoel gaat Baxter naar een straatlantaarn en bij het onzekere licht leest hij het volgende:

„Mijn waarde heeren inspecteurs
Baxter en Marholm!

Wat spijt het mij geweldig dat ik u zoo tevergeefs heb laten wachten.

Maar heelemaal alleen mijn schuld was het niet. Het is ook grootendeels de schuld van de maan. Als zij haar tocht langs den nachtelijken hemel wat vlugger had gedaan, dan zou de schaduw op het huis van Sir Edwin Hamilton eerder plaats hebben moeten maken voor het bleeke maanlicht en zoudt ge mij, pardon, ik bedoel de pop, die mij moest voorstellen, eerder hebben ondekt. Nu heeft het wat lang geduurd.

Maar misschien hebt ge het er wel voor over gehad.

Ik althans heel graag, want ik heb na een zeer succesvolle poging om een onzer Londensche medeburgers van een deel

van zijn vermogen te berooven (iets dat hij ter dege verdiend had) op den hoek van Hudleystreet uw pogingen om mij te arresteeren gade geslagen en ik moet u zeggen . . . het was de moeite waard . . .

Zij lazen niet verder, maar smeten het briefje, dat in het welbekende handschrift geschreven was, op den grond en renden zoo snel hun pijnlijke ledematen dat wilden gedogen, naar den hoek van de Hudleystreet en toen zij daar aankwamen konden zij nog juist het roode achterlicht van een auto zien, die even daarna den hoek van de volgende straat indraaide.

Beide politiemannen hadden een vaag visioen van een voornaam, bleek gezicht, waarin duidelijk een monocle was te onderscheiden en een bleeke aristocratische hand, die hen sarcastisch vaarwel toewuifde.

Zij zeide niets, maar strompelden naar het bureau van Scotland Yard, waar zij, hoewel met grooten tegenzin, een uitvoerig verslag opmaakten van hun vergeefsche poging om den Grooten Onbekende te arresteeren, die zij naar de maan wenschten, de maan, die hen parten had gespeeld en die zij dan ook in het proces-verbaal de schuld gaven van alles.

De volgende aflevering (No. 617) bevat:

De schat onder den Bouwval.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885